

MAGYAR-BARÁT



TARTALOM: Dr. Vösné Pécs Mária: AZ EMBER A VIHARBAN. — SZÜZ MÁRIÁVAL TÖKÉLETESÉG ÚTJÁN. — A BÁRÁNY ALDOZATA. — FERENCES SZEMMEL — P. Roznik Rajnér, O. F. M.: KRISZTUS KÖZELÉBEN. — P. König Kelemen, O. F. M.: A KERESZTENY EGYHAZAK EGYSÉGÉNEK SZÜKSÉGESSÉGE. — Dr. Kőszeghy Mihály: VIRÁGSZÁLAK SZT. FERENC ÉS TÁRSAI ÉLETÉBŐL. — P. Réthy Apollinár, O. F. M.: BETEGSÉGÜNKBEN ORVOSSÁGUNK. — P. Lukács Pelbárt, O. F. M.: LOVAGGAÜTÉS. — Dr. Monostory Elekné: BESZÉDES KÉPFK. — — 1 —: MÁRIAGYÜD ÜNNEPE. — — 1 —: A FERENCESEK 10 ÉVE SALGOTARJÁNBAN. — — HB —: FRIGYES ATYA ARANYMISÉJE. — RENDI ÉLET. — GALAMBUC. — ÜZENÜNK. — ÚJ KÖNYVEK. — HALOTTAINK. — LELKI SZÖVETSÉG.

«MAGYAR BARÁT»

előfizetési ára egész évre 3'60 P., félévre 1'80 P., egyes szám ára 30 fillér.

Csekkszám : 51.581.

A kéziratokat minden hó 1-ig küldjük a szerkesztőségbe.

Kéziratokat nem őrzünk meg s csak portó mellékelése esetében küldünk vissza.

Levelekre csak válaszbélyeg ellenében válaszolunk.

Szerkesztőség és kiadóhivatal : Gyöngyös, Ferencsek.

Postafiók 103.

Telefon : 179.

(Meghívás útján kérjük a szerkesztőt.)

- A MAGYAR BARÁT** egy percig sem felejtí történelmi hivatását. A Gondviselés reá-
bizta a magyar történelem sorsfordulóit.
- A MAGYAR BARÁT** virraszt a magyar történelem legnehezebb éjtszakáin. A sötét-
ben fáklyát hord, a vérzivatarban életet ment, a levertségből
feltámaszt.
- A MAGYAR BARÁT** vívta Tomori harcát, Frangepán diplomatikus tetteit, Kapisztrán
nándorfehérvári győzelmét és a szegedi ellenforradalom hősi
kiállását!
- A MAGYAR BARÁT** állott ősi őrhelyére P. István személyében s teljesítette egyedül-
álló magyar barát-hivatásunkat: ujra talpraállította a nemzetet.

Felvétel a Ferencrendbe!



A Rend történetét, belső életét, jelleg-
zetes vonásait nagyszerű összefoglalás-
ban adja: Érdekel a Ferencrend? c. fü-
zetünk. Rövidségében is köteteket pótol.
Minden III. rendinek, ferenceseket tisztel-
őnek, barátoknak készülő ifjúnak föl-
tétlen meg kell szerezni. Kétszínű
nyomás, 26 Márton Lajos díszítőrajz
ellenére is ára csak negyven (40) fillér.



A Ferencrend lekipasztorkodással, az
ifjúság nevelésével, bel- és külföldi
misszióval foglalkozik. Aki a Ferencrend
kötelékében papként akar Istennek szol-
gálni, érettségi, ill. a VIII. gimnáziumnak
félévi bizonyítványával jelent-
kezzék: Főt. Ferencs Tartományfőnök-
ség, Bp. II., Margit-körút 23. cím alatt.

Ha elolvastad,

küldd honvédismerőseidnek a Magyar Barátot!

MAGYAR BARÁT

• FERENCES • KÖZLÖNY •



XII. évfolyam. 7. szám. 1942. július 15.
Megjelenik minden hó 15-én.

Felelős kiadó és szerkesztő:
P. dr. Dám Ince, O. F. M.

Az ember a viharban

Dr. Vősné Pécs Mária.

I. Hányszor láttam a vihart félelme, tomboló háborgásában, amikor vonaglott a felhők idege, csattogott a villám és közben sivitva-zúgva hajladoztak a topolyfák. A szemem látára csattanva hasad kette egy hatalmas nyárfa. — megcsavarodik és ropogva-recsegve dől ki az erős, bőtermő backfák. Egy szelrahom cserepeket sodor le a háztetőről. Nincs idő, nincs határ, nincs megállás... Reszketve búvik meg minden élőlény: ez tán a végétéle? „Urunk, távoztasd el tőlünk a pusztító förgeteget!”

Egyszerre csak: jő a szabadulás. A vihar elül, csend lesz. Tört gallyak, szétszört cserepek, letarolt ágak, kifosztott madárfészek, gémberedett madárfiókák, elsodort virágok maradnak utána. A fák alja terítve letépezott, éretlen gyümöccsel, valóságos csatatér mindenfelé...

De világosodik. Derül. „A zápor elvonult és eltávozott. Újra hallik a gerlice szava.” Föléled minden aléltóságából és föllelékzik. Fű, fa, föld kitarul, fölnéz az ég, a fény felé...

II. Hányszor állott már az ember a világon végigszáguldó, mindent felkavaró nagy viharokban és küzködött, viaskodott, vagy pedig megháborodva tördelte kezét: quis poterit cogitare, quid velit Dominus?

Nézünk csak a világ történetét: fény és sötétség, nyugalom és vihar váltakozik benne. „Időnkint megindult és megrendült a föld, a hegyek alapjai megrázkódtak és ingadoztak; meglátszóttak a vizek forrásai és végigsöpörte a vihar a földet...” S ahol végigszáguldott a förgeteg, összeomlottak a mesterséges kultúra Potemkinfalai, igazi romok kerültek a festett falak helyébe s a tüzes lángostor nyomán megrendülés és kijózanodás következik, mert „a romhalmaz fölött állva, szinte kirobban a lelkekből a kérdés: „Vajon csak mázoló és állatszeliidítő-e az úgynevezett kultúra? Az ember csupán mázt vett, szint és látzatot öltött magára, de a béte humane vérengző természetét nem vetette le magáról?” (Prohászka).

Csakugyan, a viharban megáradt folyamok hömpölyögnek, szennyet és iszapot sodornak magukkal és dobnak felszínre. — Az értéktelen külső kultúrmáz lepattogzik az emberről és szabadon, pörög mutogatja durvaságát és kíméletlenségét. Figyeljük csak meg viharos korokban a „társalgás” nyelvét, tartalmát, hangmenetét! Hogyan beszél, viselkedik a gyermek szülei szemből? Hogyan viselkednek a polcon ülők alárendeltjeik irányában, szabadjára engedve féktelen indulataikat és alkultúrával leplezett durvaságukat? — És szinte kérkedve tombol a logikailag hibátlanul felépített hazudozás és hamis beállítás. Ki tudja „jobban”, valószínűbben, meggyőzőbben hazudni? — ez itt a kérdés. A háttérben pedig kezét dörzsölve gúnyosan kacag a gonosz. — Közben ide-oda száguld motorjával az ember a viharban. „Hajrá, tempó! Hajrá, tempó! — Aztán: hová?” (Mics). Hová?

III. De miért is vannak e szörnyű viharok? „Quid si tranquillus esset mundus? veti föl a kérdést Szent Agoston — Formoso quomodo haereres, qui sic amplecteris foedum? Flores eius quomodo colligeres, qui ab spinis non revocas manum?” (hogy ragaszkodnál hozzá, ha nyugodt volna a világ? Hogyan ragaszkodnál a széphez te,

aki a csunyát fgy öleled kebledre? Mily mohón szagatnád virágait, aki tüskéitől sem irtózol? Jerm. 254.)

Hányszor figyelmeztetett az Evangélium, hogy e föld, bármiképp szépitgetjük és ragaszkodunk is hozzá: boldoggá nem tehet bennünket. Hányszor talált süket fölékre az intés: „Keressétek először az Isten országát...” Ezért kell a megrázó szemléltető oktatás, mert különben túlságosan megszeretnők a földi létet. Ki kell ábrándulnunk abból, ami véges, ami mulandó és az örökkévaló javak felé kell irányítani tekintetünket. „Bölcs Isten az, ki rendel”, Ő bizonyosan nem ok nélkül engedi meg azt sem, amit nem értünk meg s ha valamikor megtudjuk nyitját e titoknak, ki fog derülni ebből is az ő végtelen bölcsesége és jósága.

S azt se feledjük, hogy nemcsak szellemi és gazdasági légkörváltozások idézik elő a viharokat. A bajok gyökere emberi gyarlóságunkban, a romlott és meggyengült emberi természetben rejlik. Ebből fakad az a különösen hangzó ellentét is, hogy minél inkább urrá lesz az ember a technika révén a természet erőin, annál inkább válik rabjává alacsony ösztöneinek s amint a földreszeggett szemű ember föl akarja magát szabadítani az erkölcsi törvények alól, — magára veszi ösztöneinek súlyos igáját.

Híszén ezért mondták csodót a földre néző, csak a földi létre építő filozófiai elméletek és a belőlük sarjadó gazdasági rendszerek is, pedig egytől-egyig derülőtlan szemlélték a jövőt és hiveik számára földi mennyországot ígértek... A liberalizmus a boldogító szabadság Eldoradoját esetelte, a marxizmus szabadság helyett kalácsot és olyan földi paradicsomot ígért, ahol borral fog mosakodni, sonkával fog törülközni az ember... Mindig csak „egy kis szikra hiányzott”, csak „egy lépés volt még hátra” a földi boldogsághoz és éppen ezen fordult meg az egész, dőlt romba az elképzelt világ.

IV. A vihar azonban nemcsak emberi gyarlóságokat, szennyet és bünt kavar föl, hanem jó is származik a világrendésből. Kitézesedik a hősiesség, kigyúl a lelkekben a kötelességerzet és az igazi akarat. A közös szenvedés érekenyebbé teszi a sziveket egymás iránt és számtalan lélek emelte már a vihar borzalmaiban szemét az ég felé.

Gondoljunk csak hazánk történelmének viharos korszakaira.

A tatár veszedelmet Isten büntetéseként fogták föl hazánkfiak; nyomában föllobbant a lelkekben az engesztelés és vezeklés lángja. S éppen a romhalmaz fölött virágzott ki Isten gyönyörű liloma mindnyájunk epülésére: Boldog Margit.

A török veszedelem a visszavonás és bűnbeszüllyedés, az Istentől való elpártolás büntető ostroma volt. Hallgassuk csak meg Zrínyinek a költőnek jajszavát a 17. században: „Imé kiáltok, imé üvöltök, hallj meg engem, élő magyar, ihon a veszedelem, ihon az emésztő tűz” és „megismervén magad, vedd ki ezt a mocskot lelkedből, vetkőztesd le vétkeidet, ajándékozd magad az Isten nevének” ...„csak jobbitsuk meg magunkat, szabjunk más rendet dolgainknak.”

Avagy nem a viharban, a szenvedések iskolájában edződtek-e meg a nagy, szinte fölmagasztosult lelkek, mint például Rákóczi, aki ezt írja Emlékirataiban: „Eletem viszontagságaiban meggyőződtem ama nagy igazság felől, amely bár az egész világ száján forog, de kevesen hiszik erősen: „homo proponit, Deus disponit. Dies rétéssék az ő szent neve mindörökké.”

Tűzben kell égned, hogy nemes érced ragyogjon! A viharok nagy próbátételek; de szemléltető oktatások is a földi értékek változandóságáról és mulandóságáról. Pénz? Arany?

Áru? Földi javak? Minden veszendő, csak örök értékeink változatlanok és elpusztíthatatlanok.

Ember, vigyázz a viharban!

A lélek szellemi arca az Ég felé néz, a Végtelen felé irányozódik. A végső cél Isten. El ne tévedj, irányt ne változtass. Kapaszkodjál Krisztusba, az Egyházbba, abba, ami örök, elpusztíthatatlan, legyőzhetetlen.

Vigyázz a viharban!

Mert a zápor elvonul és eltávozik és minden föllélekzik és kitarul az ég, a fény fele...

Szűz Máriával tökéletesség útján

A ferences lelki irodalom nagy eseménye, hogy a Van Roeselare Venánc kapucinus atya kiváló könyve a szemlélődés művészetéről **ELMÉLKEDES-SZEMLELŐDÉS MARIA OLTALMA ALATT** címen magyar nyelven is megjelent a Szent István Társulat kiadásában és P. dr. Szabó Elek, O. F. M. kitűnő fordításában. A lelki élet művelőinek és a tökéletességre törekvő hiveknek szeretettel ajánljuk ezt a nagyszerű munkát. A mű értelmét és jelentőségét a szerző előszava mondja meg a legjobban. Tájékoztatásul ideiktatjuk.

Kis terjedelmű műhöz általában nem szokás előszót írni. De ennek szüksége van rá, mert félo, hogy címe esetleg félrevezethetné az olvasót.

Nehogy valaki teljes munkát várjon az imádságról. Már a kötet kis terjedelme is mást mutat. Csak gyakorlati bevezetés akar lenni az imádság különféle fokozatába. Először csak prédikáltam erről a tárgyról, de ez is javára vált azoknak, akiket a kegyelem a megértésére előkészített. Hallgatóim hálája, lelkes buzgalma bátorított fel arra, hogy kiadjam őket. Én engedtem a buzdításnak, mert azt hiszem, hogy könyvalakban szélesebb körben lehet a kegyelem eszköze; a jó Isten ugyanis nagyon egyszerű eszközök útján művel nagy dolgokat. Az egymásután megjelent flamand, német, angol és magyar fordítások csak javára válhattak a munkának, mert én minden esetben figyelembe vettem a szíves észrevételeket mind a kifejezésbeli világosságra, mind az anyag teljességére vonatkozólag. Természetesen nem lehettem át mindig a keretszabta határokat.

Pedig sokszor hallottam az ellenvetést: kielégíti az Ön munkája? Elégséges a tárgyalt anyag számára?

Azt gondolom elégséges arra a célra, amit szem előtt tartok. Amit még hozzáfűzhetnék, az már távolabbi célt szolgálna és pedig elégtelenül. Én nem misztikai tudósokat, hanem misztikai lelkeket akarok nevelni. A teljesebb és tudományosabb könyvek nagyobb és terjedelmesebb fejtegetéseket hoznak. Jelen munka azokra csak előkészítésül kíván szolgálni. S hogyha a buzgó keresztényeket olvasásukra hangolja és egyben belejük oltja a lelki előhaladás szükségérzetét, akkor már nem dolgoztam hiába.

Gyakran előfordul, hogy a lelkek vezér és támasz nélkül állnak, ilyenkor maga a Szentlélek lesz a vezetőjük. Helyes irányban tartja és megőrzi őket a számtalan elrejtett



Perugino: Mária a szentekkel.

szirttől, amely útjukat keresztjezi. Végül is az erény és az imaélet olyan magaslataira vezérli őket, hogy egy napon a lelki élet terén gyakorlott vezér is meglepődik rajtuk, hogy így egyedül, alkalmas útmutatás nélkül is oly sokat el tudnak érni. A jó Isten ilyen hű és bőkezű a jóakaratók lelkek irányában.

De erre nem szabad könnyelműen számítanunk. Bármennyire is fenntartja is az isteni Jóság magának a kivételezés jogát, gondviselésének természetesen rendje szerint irányításra, vezetésre szorul az életszentség és imaélet útja. Különbön fennáll a veszély, hogy vagy egy helyben topog a lélek, vagy a hosszú és fáradalmas útvesztőkon rengeteg időt pocsékol el. Ez Szent Teréz nézete.

Mennyi magasabb életszentségre hivatott lélek él könnyelmes közép-szerűségben, mert nem kap megfelelő felvilágosítást és útmutatást!

Ezek földi pályafutásuk végére érnok a nélkül, hogy megvalósítanák a

jó Istentől eléjük kítűzött életideált. Megha erényességük magas fokra emelkednek is, mivel vigasztalhatnák és melegegethetnék magukat amiatt, hogy nem jutottak előbbre, ha egyszer az Isten sokkal magasabbra hívta őket?! Véglegesen megbélyegzett hátramadottságuk nem megkisebbitése-e annak a dicsőségnek és tetszésnek, amelyet Isten akar találni bennük?

Ennek a kis munkának minden vallásos keresztényhez van szava. En ugyan nem tudom, hogy a Gondviselés melyik oldalt vagy melyik tanácsot szánta kinek-kinek. De akárhol is találják meg a rájuk vonatkozó illetést, tekintsek azt a Szentlélektől jövőnek és tegyék azt maguk számára újabb előhaladás kiindulópontjává.

Egy kiváló szerzetes, a misztika nagy mestere, meg a kiadás előtt szíves volt néhány részt átolvasni e műből. A következő szavakkal adta válaszul: „Nagyon tetszik, tagadhatatlanul az Isten sugallta.”

Ennél jobban semmísem bátoríthatott volna! Meggyőződésem szerint az igazság, meg ha szent és isteni is, akkor sem lehet termékeny a Szentlélek lehellete nélkül. Tőle remélem én is, hogy ezt a kis munkát messze földre elviszi és az evangéliumi hasonlat szerint jó földbe veti, hol százsoros termést hoz. (Lk. 8, 8.).

Mint Mária papja, gyermeki hódolattal és tisztelettel, a szüntelen megisméltendő hála elismerésével teszem le művecském a Szent Szűz, a „szívek Királynőjének” és „minden Kegyelem kieszközölőjének” lába elé. Ez együttal a jó fogadtatás záloga is azok részéről, akiknek javára akar szolgálni. Eppen az ima embereinek hiszen a gonosz lélek eselvéseinek és feltételes irigységének ok vannak legjobban kitéve – van legjobban szükségük annak a védelmére és segítségére, aki kezdetől fogva legyőzte a sántát. A legbiztosabb és legegyszerűbb úton járnak ezek, amikor Mária közbenjárásával iparkodnak Jézushoz!

A Bácsány áldozata

Szemelvények P. Halász Pius, S. O. Cist. Örök liturgia c. könyvéből.

Emitte lucem tuam, et veritatem tuam...

Küldd el fényességedet és igazságodat...

Isten lelkének örök muzsikájából egyszer beleénekelte a teremtés előtti csendbe ezt az ígét: Legyen! Abban a pillanatban rajta kívül is megszületett a dallam s ebben a dalban millió kis hang némán harangozott és visszaköszönt Isten lelkének egy-egy hangjegyre. Millió kis amen énekelte, ki moliban, ki durban, ki ércesen, ki lágyan. A bakonyi kőd reggelenként, mikor fölszakad, olyan, mintha minden fa, minden bokor, hegy és a rét minden virága füstölővé válnék és tömjénezne az Urat. Ilyenkor mindig úgy képelem a teremtést, hogy Isten gondolatai egyszer csak szikrázón hullani kezdtek az istenkivüli sötétségbe s mire leértek a káoszon át a létbe, valamennyi egy-egy tömjénzemmé szilárdult és küldte vissza néma áhitattal Istenhez tiszta illatát.

Confitebor tibi in cithara... Áldalak Téged citerával...

Isten végül megteremtette az embert, ennek a csodálatos világnak papját, hogy kezében minden dolog hangszerré, minden tömjénzem füstölővé váljék, s dicsőítse, incenzálja vele az Urat. „Hajtsd uralmad alá a földet!” Légy pásztora a néma nyájnak és terelgesd hozzád hódolatuk néma bárányfelhőit. Légy énekese a hallgató hangoknak s miközben az én dicsőségemet énekeled, a te szíved felik meg örömmel. Amikor az Isten által a világba írt hangjegyeket először olvasni kezdte az ember, ez volt a teremtés évezredes Matutinumának utolsó boldog akkordja: „Te decet laus, te decet hymnus, tibi gloria Deo Patri et Filio, cum Sancto Spiritu, in saecula saeculorum. — Téged illet a dicséret, Téged illet az ének, dicsőség neked Atya Istennek és a Fiúnak a Szentlélekkel együtt örökkön örökké.”

Ekkor jött a bűn.

A pap az introitus elmondása után az oltár közepére megy, a kereszt törvében könyörögni kezd s vele együtt az összes hírek. Csak kottákkal kifejezhető fájdalom, rágy, sóhaj és bizalom küszik a kereszt felé: Kyrie eleison... Uram irgalmaz nekünk... Krisztus kegyelmez nekünk... Uram irgalmaz nekünk!

Talán azért választotta az ember mindig szívesen a hegyek ormait oltárnak, hogy ott karmestere lehessen a lét himnuszának. A bűn azonban beszennyezte a papot, elhomályosult szeme rosszul olvasta a hangjegyeket, megromlott hangja hamisan intonált, szennyes keze bomcskolta az áldozati adományt. Az értékek hierarchiája hiába emelte az embert a világ fölé, hiába kúsztak a dolgok sóvárogva föl az oltárig. — a pap kezében beszennyeződtek. Hiába hordta maga az ember is szinte megszállott tobzódással minden értékét az oltárra, a dolgok pirulva, szegyéntől alélva hullottak vissza a mélységbe, mert szennyes kezű pap nem tisztelhet az Urat! Hiába hordta máglyára a néma kis bárányokat, a szenny nem a dolgokon, hanem a pap kezein tapadt s ezt a tűz tisztító lángja sem tudta eltörölni. „Nem kedrellek titeket, ugymond a Seregek Ura, és az ajándékot nem veszem el kezeteiktől.” (Mal. 1, 10)

A pap fölemeli a kenyeret és suttojja: Suscipe sancte Pater hanc immaculatam hostiam... Fogadd, szent Atya, e szeplőtelen áldozatot. Acsán magasra tartja a kelyhet és könyörög: Offerimus tibi, Domine, calicem salutaris... Fölaianljuk neked, Urunk, az udrosség kelyhét, a te kegyességedért csodézzra...

Ebben a pillanatban újra fölharsan a kozmikus világrend szent himnusza, a teremtés visszafolytott sóvárgása egyetlen szimfóniában oldódik föl: a teljes tisztelet



Fra Angelico: Az utolsó vacsora s első szentmise.

helyreállott a világban. A néma hódolattal keringő csilagoktól és az Isten dicséretét zümmögő bogárkától kezdve az angyalok kilenc karán keresztül, föl egészen az Úr színe előtt hármassan kiáltó szeráfokig, ujjong a prefáció. A föld megint elérte az eget. Az Ember Isten trónjára ült. A föld porából az ég királya lett. Ahol eláradt a bűn, ott túláradt a szeretet! Az égi és földi Jeruzsálem egy szívvel és egy ajakkal köszönti a bevonuló Királyt: Sanctus... sanctus... sanctus... Szent... szent... szent a sereg Ura, Istene. Telre az ég és föld a te dicsőségeddel. Áldott, ki az Úr nevében jó...

A pap a konsekrálás igéit suttojja: Ez az én testem... Ez az én vérem kelyhe, mely érettetek és sokakért kiontatik...

Fölséges kép. Az oltár előtt ott áll a pap, kezében a kenyér és a kehely. Valamennyi tekintet az oltárra szegeződik. A hit szeme ekkor áttöri a jelek fátyolát és a misézó szolga körvonalaiiban megjelenik előttünk a Mester: Krisztus főpapi méltóságában, a Szűzanya kezével szőtt köntöseben ott áll az Atya trónja előtt, a szentek szentjében. Isten életének belső terében és kihullott vérenének kelyhét tartja kezében, hogy engeszteljen: „Krisztus... mint a jövendő jarak főpapja, nem kézzel készíti, azaz nem ebből a világból való sátoron át, nem is bakok vagy borjak vére által ment be egyszersmindenkorra a szentélybe, örök rátságot szerezve... nem kézzel alkotott szentélybe lépett be, mely a valóságának jelképe volt, hanem magába az égbe, hogy most az Isten színe előtt megjelenjék értünk.” (Zsid. 9, 11—12, 24.)

Ime a szentmise lényege: lassu méltósággal szétnyílik egy függöny s rajta keresztül láthatóvá válik Isten betekinhetetlen magánvalóságának szentélye. Ott áll az egyetlen áldozat, mely kifelé a világ felé minden szentmiseben újból láthatóvá és a miénkké válik. Ez az örökvalóságából és az időből összenőtt titok. Ha ugyanakkor földünk ezer más pontján folyik e misztérium, s mind-egyik templom tornyán mást mutat is az óra, mégis valamennyi, más égtáj felől és más időpontban, de ugyanerre az egy titokzatos szentélyre nyit ablakot, mindegyik egy-egy résen át „mutatja be” minden idők minden emberének az egyetlen áldozatot. És mindegyiken keresztül egy-egy templom hívei nyújtják ki sóvárogva kezüket, hogy ugyanabba a Krisztusba kapaszkodjanak s Őt emeljék föl a pap kezei által és Őt „mutassák be” engeszteléstül az Atyának.

Per quem haec omnia, Domine, semper bona creas... et praestas nobis... Az Úr Krisztus által mindeme jókat, Uram, mindig teremted, megszenteled, élteted, megáldod és nekünk adod.

A szentmise följutott a csúcsra, a megváltás beteljesült. A teremtés művét megkoronázta a megszentelés, most fokozatosan a lakoma gondolata lép előtérbe: Isten a kiengesztelődés ünnepélyes megpecsételése asztalához ültet bennünket. Neki nincs szüksége adományunk anyagára, csak a reájuk irt, beléjük zárt szándékot tartja meg magának. Az adományt visszaadja, de Ő szintén beléje zár, belesuttog, belékönszokrál valamit: tulajdon Fiát s így adja vissza nekünk. Ő, fölfoghatatlan és fölülmulhatatlan isteni bőkezűség!

Agnus Dei... Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit... Dona nobis pacem... Adj nekünk békességet!

Önmagunkat látjuk az oltár körül: „Ezek azok, akik nagy szorongatástól jöttek, és megmosták ruhájukat és fehérre tették a Bárány véreben... nem éheznek és nem szomjaznak többé, és nem éri őket többé a nap, sem bármiféle forrósság, mert a királyi széken trónoló Bárány lesz pásztoruk és az élet vizeinek forrásaihoz vezeti őket, és Isten letöröl szemükről minden könnyet.” (Jel. 7, 14—16.)

Ez a pillanat az Úr átvonulása életünkön: áldozat és lakoma egyszerre. Aki lélekben idáig eljutott, az nem tud elmaradni a szentáldozástól.

Beszélünk prófétai távlatról, melyben mult és jövő s a jövő különböző fázisai egymásra torlódnak a prófétai látás egységében. Ugyanolyan joggal beszélünk liturgi-

kus távlatokról is: A megváltás misztériuma az őszövetés kezdetétől az utolsó idők hódolatáig e pillanatban egyetlen főséges képben jelenik meg a jelenlevő Bárány valóságában...

Ecce Agnus Dei...

Az előző kép észrevétlenül ömlik át az utolsó jelenetbe. A pap az oltár közepén a kereszt lábánál állva, a hívek felé fordulva tartja kezében az Isten Bárányát. E pillanatban ismét ragyogni kezd a szent kereszt. Egyik szára az utolsó vacsora asztala, a másik szára az újszövetség oltára fölé hajlik. A Bárány kiterjesztett kezéből pedig mindkét asztalra ugyanaz a vér csordul alá. Krisztus szolgálja kezei által önmagát osztja széjjel hívei között.

Ennél többet Isten sem adhat!

Ennél jobban az ég sem jutalmazhat!

Az áldozat véget ért, de a titok tart tovább: a templom most élő templommá változott. Akik magukhoz vették Krisztust, azok láthatatlanul egyetlen oltárrá épülnek össze, amelyen az egyetlen Bárány imája és engeszteli az Atyát.

Jeruzsálem, boldog város.

Áldott béke-látomás.

Élő lelkek köveiből

Égbe emelt szent csoda.

Angyaloktól koszorúzza

Jegyeséhez így siet.

FERENCES SZEMMEL

A Ferencrend hivatalos lapja, az Acta Ordinis Fratrum Minorum háborús számai hosszú sorban hozzák a világháborúban hősi halált halt ferences papok, papnövédek és laikus-testvérek nevét. Meghatott lélekkel olvassuk ezeket a lapokat. A hősi halál a katona eszméi áldozata. Az igazi hősi halál erkölcsi indítékokból, szent eszméért tudatosan meghozott életáldozat. A szerzetesek és papok áldozata ép magasabb erkölcsi szinten mozog és az erkölcsi és vallási értékektől irányított lelkiségük miatt külön figyelmet érdemel. Különösen oly korban, amelyben a pápi hivatás megbecsülése oly gyenge talajon áll. A kereszténység jegyében beszél, ítélt, cselekszik és követelődik mindenki, s ugyanakkor a kereszténység leghivatottabb képviselőjét és papját ellenségei közé számítja. A társadalom megvetése csaknem olyan arányban jut a papságnak, mint a zsidóságnak. Szerzetestestvéreink elfolyt vere tiltakozik és ellen a becsülés ellen. A vaskeresztel kitértetett feltűnően sok szerzetes és pap, valamint a magyar nemzetvédelmi kerettel kitértetett hazai papság és szerzetesség a bizonyosság, hogy az Egyház szolgálja a hazafiság kérdésében az elen jártak, az áldozatokat elsősorban hozták, s ha kellett, vérüket ontották. Imádkozunk elesett hős testvéreinkért! Elhullott vérük szerzeze meg a béke és a szeretet kegyelmét ennek a háborúba vesztett világnak, s legyen az emberiség jövőendő boldogságának, s egy keresztényibb életformának záloga!

TONIOLO JÓZSEF egyike azoknak a hatalmas szellemeknek és apostoli lelkeknek, akiknek tüzeből lángolt fel a milánói Szent Szív-egyetem eszméje. Szentéavatása állandóan foglalkoztatja a katolikus világot. Mi ennek a szent-

avatásnak — hogy úgy mondjuk — az érdekessége? Gemelli Agoston, ferences atya, szervezte a milánói katolikus egyetemet, hogy a hit és a tudás összhangját hirdesse a tudományos világban. Érdekessége, hogy első tanárai közül eddig negyven a szentéavatását indították meg. Mint hajdan a párizsi egyetem Nagy Szent Albert, Szent Bonaventúra, Szent Tamás, Boldog Duns Scotus János lángelméjének ragyogásában tündöklött, úgy fon a Szent Szív-egyetem ormára diésőseget Isten négy szolgájának. Contardo Ferrininek, az elmélyedő kutatónak s a dolgok mélyén az örök igazságokra bukkanó tudósnak, — Salvadori Gyulának, az Isten- és emberszeretettel édes költőnek, — Nocchi Lajosnak, az isteni Gondviselésben horgonyzó apostolnak, és Toniolo Józsefnek, a katolikus egyetem eszméjéért égő és elégett áldozatnak hitéből és tudásából. A mai tudományos élet tekervényes és ingoványos útján világító toronyként áll a négy „szent” szelleme: elnémithatatlannul hirdeti, hogy egyedül Krisztus igazságának fényénél lehetséges igazi tudomány, komoly világnézet, és gazdag, sőt halhatatlan élet! Imádkozunk a négy tudós szentéavatásáért!

MÉGEGYSZER Van Roeselare Venanc—P. Szabó Elek O.F.M. dr. ELMÉLKEDÉS—SZEMLELŐDÉS c. könyvének fordításáról és kiadásáról. Az igazság ez! A német nyelvű könyvet P. dr. Kalmár Özséb, O.F.M. teológiai tanár fedezte fel Németországban. Ugyanott megszerezte a fordítást és a kiadás jogát. A német nyelvű művet a Bécsben tartózkodó s a fordításra vállalkozó magyar ferences teológusok között felosztotta. A teológusok a fordítást részletekben el is készítették.

Közben a szerzőtől megjött a negyedik kiadásra szánt francia nyelvű kézirat is. P. Szabó Elek, Nagy Anicét és Lajos Kázmér ferencesek a francia kéziratból fordítottak magyarra a művet, a nélkül azonban, hogy a németből fordított szöveget felhasználták volna. Ezt a francia kézirat nyomán készült fordítást kapta kézhez P. Kalmár Özséb, O.F.M., s a francia nyelvű kéziratot szemmel tartva dolgozta át tartalmilag és formailag a fordítást. Ugyanigy tett a fordítással P. Özséb után P. Burka Kelemen, O.F.M. dr. is, valamint a fordítógarda minden tagja. Majd P. Szabó Elek dr. is megszerezte a szerzőtől a fordítás és a kiadás jogát, s a mű így jelent meg P. Szabó Elek, O.F.M. dr. nevében a Szent István Társulat kiadásában. A fordító a francia fordításban segédkező rendtársak nevét hálával említi meg a mű előszavában.

Amikor a bécsi magyar ferencesek példás összefogását és együttes munkáját ebben az alakban közzétesszük, sietünk hangsúlyozni, hogy a Magyar Barát májusi számában a fordításhoz írt szíjlejegyzet után következő észrevételünket nem a fordítóra értettük, hanem arra a visszaélésre, amely több könyvön és tanulmányon kéri: nem emeljük rendünk tudományos tekintélyét azzal, ha mások szorgalmas munkáját elhalgatjuk, s a keszen kapott könyvet illetéktelenül a magunk nevében adjuk ki, vagy tanulmányt írunk más művének csaknem kizárólagos felhasználásával, s a források megjegyzésében nem juttatjuk kűtfőnket ahhoz a szerephez, amely a tudományos becsületesség címen megilletti.

KRISZTUS KÖZELÉBEN

Írta: P. Roznik Rajnér, O. F. M.

VII.

„Boldogok a békességesek, mert ők Isten fiainak fognak hivatni.“ (Máté 5, 9.)

Béke az emberekkel.

Isten adja a szív igazi békéjét. Az ő szeretete tartja és növeli. De ahhoz, hogy teljes és zavartalan legyen, szükséges, hogy az emberekkel is békességben legyünk. Az apostol is erre int: „Békében éljétek minden emberrel.“ (Róm. 12, 18.)

Ennek a békének alapja az általános, mindenkire kiterjedő felebaráti szeretet. Tehát az erény.

Ideig-öráig van békesség a tolvajbandában is. Félnék egymástól és a törvény reájuk váró szigorától. Nem bántják egymást, érdekeik közössége miatt. De csak egymás között van megértés. Bent a lélek világában felzokog a nyugtalanság, riadozik a következményektől. Aggódik a rajta-vesztés miatt.

Az Istent hűen szolgálóké az a béke, mit senki a világon nem zavarhat. Nem embertől ered, ember el sem rabolhatja, ha erős a lélek...

Istentől ered, Krisztus hozta a földre és hagyta reánk örökségül. „Békességet hagyok nektek, az én békességetemet hagyom nektek; nem miként a világ adja, adom én nektek.“ (János 14, 27.) Drága kincsünk, nagy örökségünk ez nekünk!... De csak harc árán szerezhető is, tartható is. A templomépitő zsidókról írja az őszövetésgyi szentíró, hogy egyik kezükkel az építést végezték, a másikkal kardot tartottak a gyakran és hirtelenül rájuk rontó ellenségek ellen. Különbféle felfogású és hajlamú emberek között élünk. Lépten-nyomon kirobbanhat valami ellentét, még a lelki emberek között is. A kard a lelki béke védelmére, az önuralom biztosítására bizony sokszor kell, hogy kéznél legyen.

Krisztus a békét nemcsak kívánja nekünk, hanem adja is.

Az emberek sok jót kívánnak egymásnak. Névnepokra, ünnepekre csengenek a szép szavak, dülnek bő áramlással a jókívánságok. És mily kevés ezek között az igaz szívből származó!! Viszont mily sok az olyan kívánság, mely a lélek óhaja szerint a homlokegyenest ellentétes rosszat kívánja...

De ha őszinte is, tehetetlen a megvalósításra! A legjobb esetben is erőltet szó! Óhajtáson túl alig tud jutni. Krisztus szava a mindenható Isten szava! Nemesak kíván, de ad is. Adja azt, amit mond. Békét ad. És pedig az ő békéjét. A tiszta ön-



Cosino Tura: Szent Klára.

tudat boldogító békéjét, melyből az örök üdvösség fakad.

Mindenkié lehet ez a béke. A bűnös is. Adott módot a büntől tisztulni. Csak élnünk kell vele.

Nem úgy adja, mint a világ. A világi béke alapja: ha békét akarsz, készülj háborúra! Vagy háború, tehát vagy készülődés a háborúra. Igaza van Hobbesnek, aki az életet így jellemezte: Bellum omnium contra omnes. Mindenek harca mindenek ellen! Ha összetartó csoportok vannak is, azok érdekcsoportok... Milyen ezek között a béke? Ahogy az érdek változik, változik a béke is. És gyakran változik az érdek...

Csak az Istentől eredő béke marandó! Ez ad az emberek között megértést, bizalmat...

A világ békéje a hatalom, az erőszak, a dicsőség, a gazdagság, a versengés elérésében, sikerében áll. Amíg ezekben célját nem éri, addig a mindent letérő harc dül. Ha elérte ezeket, akkor védelemre szervezi a harcot. Milyen más ez, mint a Krisztus békéje?! Róla azt írta az evangélium: „Megroppant nádat nem törí el, a füstölög mécsbelet nem oltja el.“ (Máté 12, 20. Izaiás 42, 1—4.) A kevést jót, mit az emberekben talál, nem fojtja meg szigorú bánásmóddal, a tévelygő, gyarló, megtört bűnös embereket nem taszítja el magától, nem fosztja meg a reménytől, hanem elnézéssel, szelídséggel és szeretettel emeli fel, javítja és vezeti őket az üdvösségre. (Magyarázat a fenti szöveghez.)

Mindenki Isten képmása, gyermeke, Krisztusnak örökéletre meghívott

testvére. Mindenki iránt kötelező a békességes lelkület.

Egy fiatal házasember gyakran panaszkodott feleségére anyósának és apósának. Az após végtére megunt a sok panaszt és kijelentette, hogy ha meg nem javul a lánya, nem kapja meg a végrendeletben neki kikötött 100.000 márkát, hanem csak a rendes részt. Ettől kezdve megszünt a panasz. A vő ugyanis féltve a nagy örökséget, igyekezett türelmesebb lenni feleségével. Kevesebb lett a szóváltás, több a házi béke. — Mennyivel szebb lett volna, ha nem a muló kincs miatt, hanem Isten szeretetéért vett volna magán erőt!...

Szalézi Szent Ferenc életében történt, hogy mint püspök 1591. október havában Rómába utazott és a Tiberis mellett egy szállodában vett lakást. Estére kelve megütközve hallja, hogy a vendéglős erős szóváltásban van az inassal. A püspök megkérdezi inasát, miért a patvarokodás? Mikor megtudta, hogy új vendégek érkeztek és a tulajdonos azokat akarja a püspök által lefoglalt szobába helyezni, szelíden utasította inasát, hogy szedje össze a podgyaszt és keressen másutt szállást. Így is történt. Alig helyezkedtek el új helyükön, hatalmas zápor kerekedett, melynek következtében a Tiberis kiöntött, több házat elsodort, köztük azt a vendéglőt is, honnan eltávoztak. Többen a bennlakók közül életüket vesztették. A békeszeretet által kimenekültek az életveszedelméből!...

Az önuralomnak nagy szerepe van a lelkiéletben. A bűn forrásait, a rosszra ösztönző szenvedélyeket fékentarja, nem engedi azokat a cselekedetek irányítójaként működni!

Vannak ugyan esetek, mikor éppen a jó ügy szolgálatában szükséges az erélyes fellépés. Ezek általánosságban akkor fordulnak elő, mikor a bűn másként nem akadályozható meg. Ez azonban csak a végső megoldás! Akkor lehet alkalmazni, mikor a jóság, a békeszeretet az illető konokságán megtört. Ekkor is ne azért büntessünk, vagy másként kelemetlenkedjünk, mert minket bántalom vagy kár ért, hanem az illető egyén lelki jara lebegjen előttünk... Megtéríteni, a jó Isten szeretetében elvezetni, legyen a célunk. Így számíthatunk rá, hogy a szelíd és alázatos szívű Úr Jézus szent kegyelme támogat bennünket annak a léleknek megmentésében.

A lübecki városházán ez a felirat olvasható: Concordia domi, foris pax. Eguetértés otthon, kívül béke. Ez az élv minden keresztény családban nagyon helyén volna...

A keresztyén egyházak egységének szükségessége

(Szemelvény P. König Kelemen, O. F. M. A KERESZTYÉN EGYHÁZAK EGYSÉGE c. művéből).

A világnézetű kérdések irodalmába meglepetésszerűleg lépett P. Kelemen könyve. Már a könyvnapon az érdeklődés központjába került, s azóta állandóan foglalkoztatja az egyes egyházak híveit. A Magyar Barát olvasótáborában is megemelt érdeklődéssel olvasták. Bennünket a legjobban érdekelt Krisztus szívügye: a keresztyén széthullott kérévények egybekötése, az „egy akol és egy pásztor” álma. Nemesak imában, hanem ennek a könyvnek az átolvasásával és terjesztésével is dolgozunk Krisztus Urunk akaratának teljesedéséért. Megrendelhető a Magyar Barát kiadóhivatalában, Gyöngyösön. Ara 4.— P. Ime a könyv egyik szép fejezetét:

Bármennyire tetszenek kecsegtőlnek a missziós eredmények, azokat mégis elégteleneknek kell tartanunk a pogányság természetes szaporodásának áradászerű emelkedésével szemben.

Igaz ugyan, hogy a missziós felbuzdulást és áldozatokat lehet még fokozni, de kérdés, hogy meddig. Épp napjainkban az európai szükség és inség köti meg a további áldozatok hozatalát, sőt a háború nemesak a missziókért hozott áldozatokat csökkenti, de a misszionáriusok küldését is talán hosszú időre megakasztja, s ezért a missziós eredmények csökkenésére lehetünk elkészülve. Alig marad már reményünk, mint a bennszülett paptság számának fokozásával a megtérések számának emelkedése, de azt távolról sem merjük remélni, hogy ez a szám a mai szám tiszzeresét elérje, pedig ebben az esetben sem billent volna még a számarány a katolikusok javára.

A Gondviselés segítségével kell bizonyára a legtöbbet remélnünk. Isten úgy irányíthatja a népek és nemzetek sorsát, hogy az evangélium diadalmasodjék a pogányságon.

A Gondviselés vezetését illetőleg azonban egy fontos körülményre kell rámutatnunk. Az Úr Jézus kegyelmei többletét, áldása bőségét a mi imáinkhoz, munkánkhoz, áldozatunkhoz szabja. „Kérjétek az aratást Urát, — ínt isteni Megváltónk —, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” Még élesebben domborodik ki ez az igazság Údvöztítőnknek mennybemenetele alkalmával az apostolokhoz intézett szavaiból: „Menjétek az egész világra és tanítsatok minden népet, — úgymond az Úr, — megkeresztelvén őket az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében. És én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.” (Máté 28, 19—20.) Mi mást jelentenek az Úr Jézus eme szavai, mint azt, hogy nekünk kell a világot bejárni, prédikálnunk, keresztelnünk, s ha megtettük kötelességünket, bizást remélhetjük az ő áldását.

A kérdés tehát az, hogy megtettük-e kötelességünket az evangélium terjesztésében, az akadályok elmozdításában?

S itt jutunk vissza a hitszakadás szörnyű átkára, s arra a felelősségre, amely az egész keresztyén világot terheli a hitszakadás fönmaradása és továbbterjedése miatt.

Kettős veszedelemre kell rámutatnunk.



Krisztus varratlan köntöse alá jöjjön minden keresztyén.

a) Az európai és amerikai egyetemekre sok japán, kínai, török, hindu, sőt néger fiatalember iratkozik. A protestáns egyetemekről ezek a fiatal emberek legtöbbször agyagelvé, hitetlen lelkeséggel térnek haza. A keresztyén országok tudományával, kultúrájával a legjobb esetben vallási közömbösséget szívnak magukba. Pogány országok szellemi vezetői tehát — kivételes esetektől eltekintve — a keresztyénségről torzképet nyernek. Nem is áll módjukban, hogy az evangélium fonségét megismerjék, mert igazságkutatásukat megbénítja az európai és amerikai keresztyén egyházak közti szakadék, ellentét. Ha eltelnék az evangélium fonségétől, kiábrándítólag hat rájuk az életbe ültetett keresztyénség: kénytelenek ugyanis azt tapasztalni, hogy nemesak keresztyén országok állnak egymással szemben, de még a szeretetet hivatásból hirdető egyházak is. Hogyan legyen ilyen körülmények között a keresztyén világnak, a keresztyén kultúrának átütő ereje? Amit egyik kézzel épít a keresztyén tan fonsége, a másik oldalról lerontja azt a keresztyén országok onzése, gyűlölete és méginkább a keresztyén egyházak különállása, ellentéte.

b) A másik veszedelem az, hogy a pogány országokban élő keresztyének az egymás közti ellentétet a

megtért pogányok között tovább terjesztik. Az egyes egyházak hithirdetői saját egyházuk erősítésén s tagjaik számának gyarapításán dolgoznak. Ugyanezt a célt szolgálja a pogányok és a megtértek között felállított sok iskola, intézmény, amelynek segítségével minden egyház a maga képére akarja alakítani a megtérteket, a még pogányoknak pedig legalább rokonszenvét igyekszik magának biztosítani. Így mélyül és szélesbül a szakadék a keresztyén egyházak s a megtért pogány között. Vajjon nem kelle-e a pogány népeknek idegenkedéssel és ellenséges érzülettel fogadniok azt a keresztyénséget, mely nemesak két részre bontja a népet, keresztyénekre és pogányokra, hanem a keresztyéneket magukat is ellentétbe állítja egymással? Erthető tehát, hogy a pogányok megtérésének legnagyobb akadályja a keresztyén egyházak megoszlása és ellenséges viszonya.

Milyen más lenne a világ, ha a keresztyén egyházak közös krisztusi zászló alatt vonulnának a hithirdetés isteni útján?! Oriási erők szabadulnának fel (anyagilagban és emberekben), amelyek idáig a keresztyén egyházak egymással szemben álló harcában morzsolódtak fel s állának egyesült erővel az evangélium szolgálatába. Hamarosan megváltozna a világ képe a keresztyénség javára. A pogányság természetes szaporodásának veszedelme évről évre esökkenne. A Krisztustól óhajított egység megteremtése után jobban remélhetnénk a Gondviselés áldásában, segítségében is. Áldásos és évtizedeken át tartó munka mellett az egységes keresztyénség olyan mértékben fokozná a megtérések számát, hogy az meghaladná, fölülmulná a pogányság természetes szaporodásának többletét. Milyen más lenne Kínában, Koreában, Japánban és Indiában a keresztyénség helyzete, ha egyöntetűen és egységesen léphetne fel a pogányság megtérítése érdekében. India leendő változásakor bizonyára az egységes keresztyénség vinné el a diadalt a mohamedánizmus érzeki vallásával szemben.

Ország-világ ezalatt intézhető csetepatét: ha megvalósul a keresztyén egyházak egysége, lesz erönk, hogy a romokon is új életet teremtsünk.

*

A hitszakadás szomorú következményeinek és a keresztyén egyházak egységéből fakadó áldásnak

megtekintése után állítsuk lelkünk elé az egységért imádkozó Krisztust. Kell, hogy megrázó erővel hasson minden keresztény lelkére az a főpapi ima, amely az utolsó vacsora legszentebb pillanatában, az apostoli első szentáldozása után, a krisztusi keresztalál előestéjén elhangzott:

„Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nekem adtál, hogy eggyé legyenek, mint mi egyek vagyunk...”

Nemcsak érettek könyörgők pedig, hanem azokért is, akik az ő igéjük által hinni fognak bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, mint Te, Atyám. énbennem és én Tebenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek és így elhiggye a világ, hogy Te küldöttél engem...” (János 17, 11, 20.).

Mily fonséges kifejezője ez az ima a Krisztust követők egységének! Az Úr ezt az egységet isteni küldetése bizonyosságul állítja elénk!!

A katolikus egyház megőrizte az egységet és az egység elvét, alapját. De Krisztus az összes keresztények, az elszakadtak egységéért is imádkozott. Aki tehát szereti Krisztust, bármely csoporthoz, egyházhöz tartozzék, annak legszentebb kötelessége, hogy közreműködjék Krisztus hiveinek egységéért mondott imája megvalósításában.

Vajha Európa keresztény országai is megértene, hogy Istentől kapták azt a hivatást, hogy az evangélium, a keresztény vallásélet és keresztény művelődés fátylavívői legyenek. Ha ezt a hivatásukat be nem töltik, ha politikai érdekből a keresztény egy-

házak egysége elé akadályokat gördítenek, megérdemlik, hogy Isten rájuk bocsássa a pogány világot, vagy pedig egymást marják, marcan-golják, és Krisztus az evangéliumot más népeknek adja.

Milyen örömműp volna az egység napja! Soha nem látott lendülettel győznék meg minden régi és modern pogányt az evangélium fonségéről és egyedül boldogító voltáról. Hamarosan helyrehoznók azt a csorbát és veszteséget, amelyet az egyházszakadás befelé, a keresztény táborban, s kifelé a pogányok megterésében okozott.

Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön a mai világnak szükséges tisztánlátó és áldozatos lelkű egyéneket, akik napjaink égető s legnagyobb problémáját megoldják!

Virágszálak

Szent Ferenc és társai életéből.

Olasz eredetiből fordította: dr. Kőszeghy Mihály.

Szent Ferenc megbizta Bernát testvérét, hogy Bolognában zárdát alapítson!

Mivelhogy Szent Ferenc és társai arra voltak hivatva és kiválasztva az Úrtól, hogy szívvvel, szóval és cselekedettel Krisztus keresztjét hordozzák és hirdessék: ők maguk is mind ruházatukra, mind szigorú életükre, tevékenységükre és foglalkozásukra nézve keresztrefeszített emberek számába jöttek; azért minden áron azon voltak, hogy Krisztus szerelméért inkább több szegényt és gyalázatot viseljenek el, mint elismerést, tiszteletet és fömjencést kapjanak a világ részéről, sőt akkor örültek, ha méltatlanul bántak velük, akkor szomorkodtak, ha dicsérték őket. Vándorok módjára jártak-keltek e világban, mint akik nem idevalók. Egyebük se volt a Krisztus keresztjénél. De mivel ők az igazi Szőlőtőről valók voltak, vagvis az élő Krisztusról, azért jó gyümölcsöt is teremttek a lelkekben, akiket Krisztusnak megnyertek.

Mindjárt a szerzetelakulás kezdetén történt, hogy Szent Ferenc Bernát testvért Bolognába küldte, hogy Istentől kapott kegyelménél fogva ott teremjen Istennek jó gyümölcsöt. Bernát testvér a szent engedelmesség nevében keresztet vetett magára, útra kelt és odaért Bolognába.

Ahogy a gyermekek abban az elnyűtt, rossz gúnyvában meglátták, több se kellett nekik, gúnyt űztek belőle, mint valami bolondból:

Bernát testvér meg mosolyogva, Krisztus szerelméért fel se vette az egészét. Sőt, hogy még jobban elbánjanak vele, másnap megint csak kiült a piacra, ahol legnagyobb a sürgés-forgás. Egész sereg gyermek és ember hemzsegett körülötte, egyik hátulról, másik elülről rántott egyet a csuklyáján, porral-kavicsal dobálták, innét is, amonnet is löktek rajta, és Bernát testvér mindent egykedvűen tűrte, nem mérgelődött, nem fortvant fel, ellenkezőleg mindennap kiült arra a helyre, hogy csak hadd töltsék kedvüket rajta. És mert a türelem a főkéletesség sarja és az erény próbája, egy tudós törvénytudó, aki mindezt eleitől végig nézte, nagyon elcsodálkozott Bernát testvér állhatatosságán, hogy ennyi idő alatt még csak ki se jött a sodrából, és így okoskodott magában: no, lehetetlen, hogy ez az ember élő szent ne legyen! - - odament hozzá, és megkérdezte tőle: ugyan hová való vagy, és mit keresel te itten?

És Bernát testvér válaszképen belenyult keblébe, kivette Szent Ferenc szabályait, átadta neki, hogy olvassa el, és ahogy az átolvasta, látván a főkéletességnek ily magas fokát, álmélkodva fordult oda társaihoz, és mondá:

Halljátok, ez azután igazi szerzet, amilyenről eddig még sohse hallottam, és ez pedig itt társaival együtt a legszentebb emberek közé tartozik a világon. Nagy véteket követ el az, aki őt megbántja, mert őt csak tisztelni illeti, mivelhogy valóban Isten barátja.

Te pedig, mondá Bernát testvérnek, ha itt hely után nézel magatok számára, ahol illendően szolgálhattok



Imádkozunk B. Margit szenttéavatásáért.

Istennek, gyere velem, Isten látja lelkemet, szívesen adok. Bernát testvér megilletődötten válaszolta.

— Uram, ezt a mi Urunk Jézus Krisztus sugallta Neked, és azért ajánlatodat nagy hálával fogadom Krisztus dicsőségére.

Ezután ez a jogtudós karon fogta Bernát testvért, nagy örömmel és szeretettel vitte magával haza, átadta neki az ígért területet, az egészséget saját költségén rendezte, felépíttette, és attól kezdve Bernát testvért és társainak valóságos atyja és pártfogója lett. Bernát testvért meg szent magaviselete és épületes társalkodása miatt egyre jobban megszerette a nép, úgyhogy boldog volt, aki ruháját érinthette, vagy őt csak láthatta is. De Bernát testvér, mint Krisztusnak és az alázatos Ferencnek igaz tanítványa, nehogy megszedítse a nagy tisztelet, mely neki kijutott és veszélyeztesse lelki békéjét és üdvösségét, egy szép napon felkerekedett és jelentkezett Szent Ferencnél:

— Atyám, Bolognában már megvan a helyünk, gondoskodj testvérekről, akik azt fenntartsák és ellássák, mert nekem már nem válik hasznomra, hogy odamenjek a nagy tisztelet miatt, amiben ők részesítenek, sőt félek, hogy a hely ott inkább káromra lenne, mint hasznomra.

Szent Ferenc annak módja és rendje szerint, miután meghallgatta mindezeket, hogyan működött az Úr az ő szolgája, Bernát testvér által, halálát adott a jó Istennek, hogy az ő keresztördő szegény tanítványainak ilyen gyönyörűséget szerzett, küldött hát társakat Bolognába és Lombardiába, akik itt is-ott is sok zárdát alapítottak.

Szent Ferenc megáldja Bernát testvért és halála utánra utódjával rendeli.

Bernát testvérből annyira lángolt a buzgóság, hogy Szent Ferenc nem egyszer megdicsérte őt, és igen nagy tisztelettel volt iránta. Történt egy alkalommal, amikor Szent Ferenc megint imába merülten ájtatoskodott, hogy az Úr kinyilatkoztatta neki, hogy isteni jóváhagyással Bernát testvért ádáz harcot kell megvívnia az ördöggel. Szent Ferenc ennek hallatára nagyon megsajnálta Bernát testvért, mert úgy szerette, mintha csak tulajdon fia lett volna. Könnyek közt imádkozott érte az Úrhoz, és Jézus Krisztus irgalmába ajánlotta őt, hogy az övé legyen a győzelem a sátán fölött. Ahogy így imádkozott, egyik napon megszólította őt az Úr:

— Ferenc, nincs mitől félned, mert minden kísértést, amivel Bernát testvért meg kell küzdenie, a jó Isten enged rá, hogy gyakorolja magát az erényben és gazdagodjék érdemekben. A végső győzelem ugyanis az övé lesz, mert ő szintén egyike a mennyei királyi biztosoknak.

Ennek a felvilágosításnak azután Szent Ferenc módfelett megörült, és nagyon megköszönte a jó Istennek. Ettől az időtől kezdve azután még nagyobb tisztelettel és szeretettel telt el Bernát iránt, amit nemcsak életében mutatott meg, hanem halálában is. Mert ahogy halálát közeledni érezte, őt is éppenúgy, mint Jákob pátriarkát körülállották siránkozó fia, akik jó atyjuk halála felett zokogtak, odafordult hozzájuk:

— Hol van az én elsőszülöttem? — kérde. Jöjj ide, fiacskám, hogy megáldjon téged lelkem, mielőtt meghalnék.

Erre Bernát testvér odasúgja Illésnek, aki a rend gondnoka volt:

Atyám, menj te a szentnek jobbjára felől, hogy téged áldjon meg!

Illés testvér odahúzódván jobbkéz felől, Szent Ferenc, aki már akkor a sok sirás miatt elvesztette szemévilágát, kezét Illés testvér fejére tette, és mindjárt utána mondta.

— Ez nem az én elsőszülöttem feje... Erre Bernát testvér bal kéz felől ment oda mellé, mire Szent Ferenc keresztbe fektette karjait, úgy hogy jobbkézre most Bernát fejére került, balkezre meg Illés fejére, és elhaló hangot adta áldását Bernát testvérré.

Szent Ferenc halála után atyjukként szerették és tisztelték Bernát testvért a többiek, és amikor Bernát testvér is közeledni érezte halálát, összejötték a testvérek a világ minden tájáról, köztük az égiekkel társalkodó Egyed testvér is, aki mikor meglátta Bernát testvért, örömtől repesve kiáltotta felé: Sursum corda! testvér, Sursum corda! — Bernát testvér titokban odasúgta az egyiknek, hogy Egyed testvér számára olyan helyet készítsen, ahol az ő zavartalanul szemlélődhet, és úgy is lett, Bernát testvér halála órája közeledtével felült betegágyán, és így szólt a többiekhez:

— Kedves testvérek, csak pár szót kívánok szólni hozzátok; tudjátok, hogy az a szerzet, mely eddig az egyém volt, az a tiétek is, és ahogy én most azt érzem lelkemben, hogy száz világért se tudnék más úrnak szolgálni, mint egysesedül csak a mi Urunk Jézus Krisztusnak. Amit vétettem, azt bánom, és kérem az én Üdvözítő Jézusomat, hogy bocsásson meg nekem, és bocsásson meg ti is. E szavak, és még néhány más üdvös intelem után párnáira hanyatlott, arca megdicsőülten örömtűzben ragyogott, amin a testvérek szerfölött elálmélkodtak, és ebben a megdicsőült örömben lépett át lelke a jelen életből az angyalok boldog örökkévalóságába.

¹ Fel a szívekkel!

Betegségünkben orvosságunk.

Szent Ferenc missziója a társadalomban.

P. Réthy Apollinár, O. F. M.

A szó nagy hatással van a lélekre, óriási lendületet ad az embernek, lelkesíti a föld fiait. Kit ne hevített volna fel egy szentbeszéd, vagy egy hazafias szózat? Éreztük, hogy a pillanat varázsa alatt mindenre készek lettünk volna. Azért hangsúlyoztam ki „a pillanat” időtartamot, mert csak addig hevültünk, a szózat elhangzása után a lelkesedés is elhamvadt. Szalmaláng, pislákoló tűz volt a hatás, mely rakéta módjára csak világított, de nem hevített; fényt adott, de nem nyújtott tartós meleget. Rögzíteni kell a buzgóságot, állandósítani a lelkesedést. Mit ér az, ha munkára lendülünk, neki fogunk, de be nem fejezzük? Tornyt építeni akarunk, de az alapnál megállunk? Kötelességünkhöz hozzá látunk, azonban abba hagyjuk? Az emberiség sorsát így nem mozdítjuk elő, boldogulását nem visszük előre.

A lelkesedést lerögzíti és állandósítja: a hősi példa. Látjuk az életben, tapasztaljuk a napi küzdelmeinkben. A bátortalan, féltékeny katonát, ha látja, hogy a mellette álló bajtársa milyen bátor és merész, elszántan szembe néz a veszedelemmel, ő is felhevül és megbátorodik. Hányszor előfordult az első keresztények életében, hogy a cirkuszban a vadállatok látásától megtántorodott egynémely hívő, mert félt a kínoktól, de mikor látta testvéreit mint rettenthetetlen bajnokokat, kik nem latolgattak-fontolgattak, hanem hőiesen harcoltak, nem hagyták magukat, nemcsak ezek, hanem a pogány lakók is megilletődtek a csodás látványon, fellelkesedtek s oda kiáltották a császárnak: „mi is keresztények vagyunk”, nem félték a haláltól, farkasszemet néztek a vadakkal s így lehették ki lelküket.

A III. rend a kötelességteljesítés állandósítására úgy hangolja tagjait, hogy Szent Ferenc, Szent Erzsébet s a többi nagy hősök életét állítja szemünk elé. Szent Ágostonnál szemükre hánynak és biztatgatja a hánytorgókat: ha ezek és azok tudták kötelességüket teljesíteni, sőt azon felül még többet vállaltak és tettek is, akkor ti miért nem tehetitek? Ti sem vagytok különbek nálóknál? S ez a megcségyenítés s a hősi példákra utalás nagyban hat és fokozza a lelkesedést, hevületet és kitartást ad. A világi rendben még közvetlen is nyújtanak egymásnak jó példát. Hisz óriási választék áll rendelkezésünkre. Egymás mellett élnek, együtt dolgoznak, küzdenek-fáradnak férfi-nő; ifjú-öreg; gazdag-szegény; előkelő-pór. Némelyik rettenetes erőfeszítést fejt ki, hogy gyenge szervezettel a sok munkát elvégezze, más még éjjet is nappallá tesz, hogy kötelességét befejezze. Hitves-társak és szülők, gyermekek és testvérek, jó barátok és rokonok óriási áldozatokat is meghoznak, csak hogy kötelességeiknek lelkiismeretesen eleget tehessenek. Az igazI terciaáriusra is joggal lehet ujjal rámutatni, mint a Krisztus utáni keresztény hívőkre: Ime milyen kötelességtudók és teljesítők Szent Ferenc követői! Sokan e hősi példák nyomán lépnek be a III. rendbe. Helyesen fejezi ki a mély igazságot a latin közmondás: verba movent, exempla trahunt = a szó indít, a példa vonz. Mert így is van a valóságban.

Lovaggütés

Napoleon császár az elysei mezőn ellovagolt csapatai előtt. Utána generálisaival rövid megbeszélést tartott. Lovának kantárszárát szabadon engedte s a nyakán átvette. A ló, amikor ezt megérezte, sebes vágatásba kezdett. De egy ügyes katona kiugrott a sorból s a száguldó ló kantárszárát villámgyors ugrással elkapta. A lovat azután visszavezette a császárhoz.

— Köszönöm, kapitány úr — mondta Napoleon.
— Melyik ezrednél, felség? — kérdezte a katona.
— Gárdaezredemnél!

Azután lovára ült a császár és elvágatott.

A katona letette fegyvereit és a vezérkar felé tartott.
— Mit akar itt maga, közlegény? — kérdezte az egyik generális.

— Gárdakapitány vagyok!

— De önnek nincsen tisztí kardja!

— A császár rendelkezett így velem!

A vezérkari tiszték mindnyájan felálltak, s szerencsét kívántak az új gárdakapitánynak.

A gyöngyösi barátoknak is ilyen lovaggütiésben, ilyen élgárda-kinevezésben volt részüik. A püspöki mise előtt egyszerű kis közlegények voltak. A mise után Krisztus, az örök Kapitány élharcosává nevezett ki tizenhárom kisbarátot. Isten-hirdető. Isten-védő harcosokká tette őket Krisztus.

De milyen is ez a papszentelés? Három nagy, megrázó jelenetet emelünk csak ki. Ez a három nagy jelenet teszi a papszentelés lényegét: 1. kézrátétel, 2. misézési hatalom és 3. a bűnbocsátó hatalom átadása.

KÉZRÁTÉTEL.

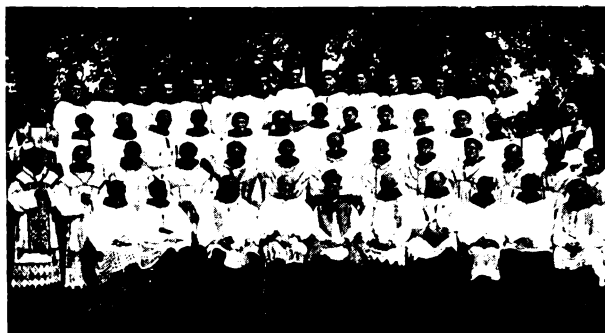
Miután a szentelendők arcraborultak, kettesével a püspökhöz mennek. Mint régen az Úr Jézus kettesével küldte tanítványait, úgy küldi majd a püspök is fiatal levitáit. Odatértek a püspök elé. Megrázó pillanat: Szeged Kapisztránja szótlan csendben ráteszi Szent Ferenc alázatos fiaira Szentlelket esdő főpapi kezét. Megelevenedik a katókombák Ósegyháza: ugyanígy tette kezét Szent Péter és Szent Pál az új Szentlelek-rendre: a Kelemenek, Klétusok és Linusok fejére, ugyanígy teltek meg a Szentlelekkel a Bonaventúrák, Tamások, Agostonok és Jeromosok!... És a Püspök után megdöbbenő némasságban jöttek a hófehér karinges papok, hogy megelevenedjék, valósággá, megélt élménnyé váljék mindenkiben a Timóteus-féle levél: „Éleszd föl a kegyelmed, mely a papság kézrátétele folytán megvan benned... Majd mindnyájan kiterjesztik az új papok fölött jobbkezüket s a Püspök imádkozik fölöttük és megáldja őket. Utána mint új papokra ráadja a stólat, most már kereszt-alakban. Ez az Úr édes igája és könnyű terhe. S a miseruhát is az új papra adja. Ez jelenti az ő papi szívének nagy tüzet, szeretetét a lelkek és Isten országa iránt. De a miseruha hátul még föl van göngyölve, mivel a bűnbocsátó hatalmat még nem kapták meg.

A KEZEK FÖLKENÉSE.

Ez a Szentlelek segítségül-hívása után történik. Az új papok a Püspök Atya elé térdeltek. Tenyerüket a Püspök Atya elé tették. Ő pedig megkenete tenyerüket a keresztelendők olajával. Ez az illatos, balzsamos olaj jelentette az erőt és a királyi méltóságot. Ezek a kezek többé már nem egyszerű kezek, hanem hatalmas, titokzatos világot leendő, mindent megáldó papi kezek...

A misézési hatalmat is ugyanekkor adja át a Püspök. Kezüke adja a Kelyhet a Tányerkával. A Kehelyben bor van s a Tányérban ostya.

A nagy titok végbement. Az új papok most már együtt mondják a misét a Püspökkel. Először mondják ki a titokzatos szavakat: „Ez az én testem... Ez az én vérem...” És először lesz igazán valósággá, hogy ők az Egyház szolgálói. Magukra kell tehát venniük az Egyház minden megpróbáltatását és keresztjét, minden örömet és dicsőségét. Közbe kell járniuk azokért, akik a Szentelyen túl vannak s hirdetőik, adniuk kell a Testté lett Iget: az Oltár Kenyerét s a Szentírás szavát. Közvetítők Isten és a nép között s bemutatják a dicséret, a hála, a keres és engesztelés Aldozatát. Az Úr, az örök Kapitány most mutatta be őket először az Egyház és a nép előtt, hogy a szenvedélyek megbokrosodott lovat megállítsák a Ma forogtatában a kapott Hatalom jogán. Mert, mint Jusztiniani Szent Lőrinc mondja: „Úgy járuljon az oltárhoz a pap, mint Krisztus, úgy segédkezzék, mint az angyalok, úgy szolgáljon ott, mint a szentek és mint közbenjáró könyörögjön békeért, s a népek gyöngörgését ajánlja föl, mint áldozat-bemutató, végül imádkozzék ön-



Uzdóczy-Zadravecz István püspök szentelte pappá a gyöngyösi ferences kispapokat.

magáért, mint ember...” Nagy, óriási színjáték ez, ahol az egyetlen miseáldozat folytán Krisztus, angyalok, szentek, közbenjáró szerepét vállalja az egyszerű igénytelen ember: a Krisztus szolgája!...

A BŰNBOCSÁTÓ HATALOM ÁTADÁSA.

Ez már áldozás után van. Ekkor már Krisztus nem szolgáinak, hanem barátainak mondja új papjait. Odajárulnak a Püspök Atya elé. Kezét fejükre teszi s mondja: „Vedd a Szentlelket. Akinek megbocsátod bűneit, meg van bocsátva s akinek megtartod, meg van tartva.” Ekkor már a mise-ruhát is leengedik és a papi rend áldásában megerősítve nekiindulnak egy új életnek, új aratásnak, új Holnapnak.

A Püspök Atya azt mondotta a szentelésen: hirdessétek meg az öröm és a visszafizetés napját. Ez a papi élet. Öröm és visszafizetést áldó kezzel hirdetni.

Margaret Mitchell: „Elfújta a szél” c. regényében leírja egy letűnt kor tükrén keresztül a mai világ lelkét. Ez a vonagló, háborúkat átvészelt, pestises tömeg végig a kaliforniai vidéken nyög a rányomott iga alatt. Sehol egy vigasztos, üdítő kép. Mindenütt háború, leigázás, szenvedély. Úgy látszik, sehol kiút nincsen. De egy helyen mintha a művésznek magának sem merte volna bevallani a lelke mélyén döbbenetesen dörömbölő nagy titkot: a kiutat csak



A legszentebb papi cselekmény.

egy ember találta meg: Scarlet első vőlegényének fivére, aki pap lett... Nem véletlenül került ez be ebbe az izig-vegig modern regénybe. Ma a zürzavarban senki sem lát tisztán. Mindenki fejvesztetten hajszol hamis értékeket. Csak egy ebred rá a fejvesztett idegesség gyógyszerére: a pap. Önmagának is és a rabizottaknak is megtalálta a legnagyobb kincsét: az Isten Országának boldogító öntudatát.

P. Lukács Felbárt, O. F. M.

Beszédes képek

Irta: Dr. Monostory Elekné

Ha nem leszték olyanok, mint a kisdedek...

Szent Antal napja volt. A templom megtelt gyermekekkel. Az édesanyák hozták őket Szent Antal áldásáért. A padok mellett állt egy babakocsi. Benne édes, kis csöppseg üldögélt. Beköcsön nevezetve a jövő-menőket, kedves ügyetlenséggel szorongatott egy kis játékbábút. Az édesanyja a padban térdelt mellette. Neha igazított valamit a kicsin. Ott imádkozott még két kis testvérkeje, meg az édesapja katona ruhában.

Megkapó volt ez a kép. Egy darab élet. Együttal a család hitvallásának, Szent Antal iránt való bizalmának külső megnyilatkozása. Szavak nélkül is keresetlen imádság.

Egy kis baba kocsiól, játékosól a templom közepén!... — Különös. Senki sem talált ebben kivétlnivalót. Talán Szent Antal csodája ez is. Máskor a legtöbb ember megbotránkóznék az ilyesmin. Szent Antal nevenapián azonban mindenki megértette egy gyermek, egy család természetes, emberi viselkedését. Az apa harcterre indult. Hova mehettek volna erőért, segítségért, ha nem a templomba? S lehetett volna szebb megnyilatkozása hitüknek, bizalmuknak, mint hogy a kis kocsiában ülöt is magukkal hozták Isten áldásáért? S hogy a kis csöppseg csendesen játszó-gatott a templomban, az is természetes. Hiszen még annyira kicsi volt.



Máriagyüdi jubileumi kereszt.

Azt mondják, hogy a gyermek-zemékben azért gyonyörködünk, mert ártatlanok. Ezt a templomi kis babát nevezetve arra gondoltam, hogy meg inkább azért, mert mindig természetes. Sohasem tukroznak mást, mint igazi gyermektekinetet.

A gyermek arca mindig gyermeki. A cselekedete, mozdulata, mosolya szintén. S ezt szeretjük igazán a gyermek-

ben. Sose mesterkélte, mindig természetes.

Vajjon, hogy kerül ez a kérdés lelki problémák közé?

Az Ur Jézus a minket környező életből vette hasonlatait, mikor a lelek világát magyarázta. Pénz (darchma), bárány, vendéglátó gazda, kenyeret dagasztó asszony szerepel példabeszédekben. Ot követjük, ha földi vonatkozású képekből indulunk ki elmélkedéseinknél.

Jézus a gyermekekre is hivatkozott tanításában. Példaképp állította őket. Akarta tehát, hogy a természetes viselkedést is eltanuljuk tőlük.

Ha nem leszték olyanok, — olyan természetesek. — mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába. (Máté 18. 5.)

Milyen a természetes viselkedés?

A virág kibújik a földből, levelet, bimbót fakaszt. Termést hoz, szaporodik. A rózsabokor rózsát nyit, a nefelejes nefelejecet. Soha nem találtunk még nefelejes tövén rózsát. Azt mondhatjuk: minden virág saját természetének törvényei szerint él.

Ugyanígy van ez a fák, madarak, bogárkák világában. Csupán az ember ter el sokszor e rendtől. Nem mindig él természetének megfelelően.

Isten fogadott gyermeke.

1. Helius egypensülü.

Mi volna a keresztény katolikus ember természete szerint?

Isten fogadott gyermeke. Jelenteg földön élő lény, de az *ex räumünosa*. Test és lelek.

E szerint az a természetes a megkeresztelt embernél, ha a föld és az ég, a test és a lelek élete helyes egyensúlyban van. E helyett nagyon sokszor túlzott kilengéseket találunk. Vagy a világra, vagy a vallásos élet kap helytelenül nagy szerepet.

Leleki embereknél ez utóbbi tencn található sok ferdeség.

Sok jó lelek pl. kétségtelen jószándékkal, mégis helytelenül, a föld felett lebegő angyalnak akár mutatkoznak. Azt velt, csak akkor tetszik Jézusnak, ha mindig istenes dolgokról beszél. Fel az egészséges emberi jókedvtől. Értékellennek tartja a szeretteiért való gondoskodásban töltött óráit. Mintha Jézus csupán az mára nézne jó szemmel.

Iyveneknél történik meg, hogy kötelességteljesítés rovására ájtatoskodnak. Kiszabott napi imájukból el nem engednek egy sort se, még ha el marad is valami halaszthatatlan munka ottthon.

Száz Anyi helyett, szent, a szem végezte a mosást, mosogatást, főzést. Tehát nem tölthetett órákat a templomban. Inkább imáva avatja a munkát. Természetes emberi élet volt az övé. Megsines halandó ember, akiben úgy gyonyörködnek a jó Isten, mint Benne.

2. A földbe esett gabonaszem elhal...

Természetes az is, hogy a lelki ember önmegtágadó életet él. A földbe-



Magyarok Nagyszasszonya Máriagyüdön.

esett gabonaszem elhal, hogy tavasszal új élet keljen ki belőle.

Aki *odafütni* akar aratni, az *most* földbe temeti helytelen vágyait, szándékait, s kiltüzi a keresztet élsiratott, hűnös cselekedeteinek sírhantja fölé. Jelül tüzi a keresztet, vagyis naponként vállaira veszi vezeklését.

Az *önmegtágadó élet tehát természetes*. Csak az önmegtágadásunk mesterkéltek neha. U. i. az lenne természetes, hogy az életkuldötte próbákat szeressük inkább, s ne a magunk faragta kereszteteket.

Isten az Atya, mi csak gyermekei vagyunk. O jobban tudja, mire van szükség a lelkünknek. Mégis ritka eset, mikor valaki igazán értékeli Isten leleknyesegető próbát. Sokkal inkább szokott bízni az ember a maga katevellte önmegtágadási gyakorlatok-ban. Ezeket tulbecsüli, s lassacskan elfordul az élet aszkézisétől. Iyenykor természetellenes visszasszagok vadhattságai lepik el a lelket.

Sokan pl. kalón börtöt vállalnak, hogy megtörjék a testüket. A nyelvet viszont nem feleztik, ha ismerőseik hibárol beszélhetnek. Más naponta hosszan imádkozik, mondjuk a világkéért. Maga, a legelső adandó alkalommal összevesz az anyosával, testvérével, szomszédjával.

Ismét más vertantúságról álmodozik, de a napi élet mártíromságát nem vállalja. Kis Terec is szerette volna veret ontani Jézusért. Nem nyit rá alkalma. Odaadta hát cseppenként naponta, akaratának letoresével. Pl. szonkál, turte, ha ártatlanul összeszúrták, elviselte egy beteges hársa szeszélyeit, rámosolygott arra, aki nem nagyon szivelt, *türelmesen* kereste elveszett tollkését, s egy álló óráig vak sötétben ül-

ve, lemondott előre kitervelt munkájáról, mivel nem volt lámpája.

3. Isten tervei szebbek.

Kirívó természetellenesség az is, amikor az ember nem tudja elviselni Isten akaratát.

Ha Isten Atyánk, akkor *legfőbb gondja, hogy jó irányba terelje életünket. Az lenne tehát a természetes, hogy mi is jónak véljük terveit, még ha nem értjük is. Ezzel ellentétben legfőbbször zúgolódást hallunk Isten intézkedései miatt.*

Egyszer elsírta nekem bánatát egy asszony: meghalt a bátyja. Természetesen mindenkinék fáj a sír, a látogató rés, a veszteség. De ez a szegény lélek — pedig vallásos asszony, jó asszony volt egyébként — nem tudott beletörődni Isten akaratába.

— Miért vette el? Mikor az egész családnak istápolója volt? Inkább hívott volna akarki mást magához, csak ezt ne!

S ezeket a gondolatokat semmiképp se lehetett kiverni a fejéből.

Néhány hete temetésen voltam. Egy eleterős fát döntött ki a halál. Egy asszonyt.

Hogy történt? Reggel még teljes viruló egészségben volt. Két óra múlva halott.

Két óra rövid idő. Mégis elég volt arra, hogy a költőzködő, komolyan szemébe nézzen a halálnak, és búcsút intsen az életnek. Elég volt arra, hogy nyíltan, takargatás nélkül kimondja az igazságot:

— Mennem kell. Nem tarthattok vissza.

Elég volt arra is, hogy még utoljára magához ölelje a szentségi Jezust, azután ránézzen a férjére:

— Boesáss meg nekem!

Az meg válaszoljon utoljára:

— Te is nekem.

Két óra igen rövid. De egy olyan házban, ahol természetes lelki beállítottsággal fogadják Isten intézkedéseit, éppen elegendő volt előkészületül egy szép, nyugodt halálra.

A férj egyedül maradt. Igazán a lelke fele szakadt le szívéből. Sokkal nagyobb lehetett a sebe, mint másoknál ilyenkor. Hiszen egyé nőtték ők gondolkodásban, érzésben, szeretetben. Bátoran gondolhatnók tehát, hogy a férfi magábaroskadt vigasztalanul. De nem! Még ő csitított másokat:

— Adjunk hálát a jó Istennek azért a 17 esztendőért, amit együtt tölthetünk!

Megható volt ez a természetes, gyermek-i szeretet az Atya iránt. Aki nem sírt a halott koporsójánál, megkönynyezhette a férj békés fájdalomának a szépségét.

Mindent összegezve:

Nem az az igazi önmegtágadás, amit mi keresgélünk össze magunknak. Kis Teréz gondolatával: ebben nagyon sok az egyéni akarat és igen kevés az erőny.

Az igazi önmegtágadás ebben áll. Isten kezéből szeretettel fogadni mindent.

Nem az a böjt értékes, amit mi önként vállalunk, hanem amit Isten nyújt kenyér és zsiradagok megszükitésében.

A sajátmagunk kigondolta virrasztásnál pedig jobb az, hogy szeretteink betegágyánál vagy halaszthatatlan munkánk mellett kényszerülünk éjtszakázni!

Az általunk gondosan kipontozott terveknel mindig szebbek Isten tervei! Sokat beszélhetnénk még a természetellenes viselkedésről. Röviden elég ennyi: *mindaz, ami az erangélum egyszerű tanításával ellenkezik, — nem természetes.*

tromból. A várban egy ferences testvér látta el a betegek körül a szeretet és a gyengédség szolgálatát.

Az Isten keze alatt nyugó nép már csak az Ég segítségével bízódott. Egyetlen hang verte fel a szíveket, csak egy bizalom éltette a lelkeket: Zarándokoljunk a gyüdi Szűz Anyához! Zászlók lódtak a magasba, búcsúsének csalta elő a rettegő lakosságot, s ezrével özönlött a nép Gyűdre, az ősi Mária-kegyhelyre.

S csoda történt! Csak csoda tette-te! Siklóson azonnal megszűnt a járvány, s a környék városai és falvai is sorra jegyzik fel évkönyveikben: a gyüdi Szűz közbenjárására megszűnt a pestis!

A hála tettekbe, maradandó emlékebe kívánczolt. A pestis idején Gyűdre zarándokló tömeg befogadására kicsinynek bizonyult a kis kegytemplom. Önként kínálkozott a gondolat: meg kell nagyobbítanunk Mária szentélyét! A megvalósításhoz nagyban hozzájárult Batthyány Károly megbetegedése és csodálatos gyógyulása, amelyet a nagybeteg siklósi várúr édesanyja, Strattmann Eleonóra, Batthyány Ádám özvegye fogadalmának tulajdonítottak. A várúr lett a templom bővítésének legnagyobb híve és anyagi támogatója. Pénzt, épületfát, anyagot, fuvart, munkást adott, s a hívek és több nagyobb jötevő alamizsnájából most már hozzáláthattak a templom bővítéséhez. A templom szentélyét egészen, a hajót pedig félig meghagyták, s egy hatalmas új hajót építettek hozzá. A délre néző oldalára pedig két nagyszerű tornyot emelt a hála és a kegyelet.

Az új szentélyt 1742-ben szenteltek fel fényes ünnepség keretében, s óriási tömeg jelenlétében. Ezzel a bővítéssel Gyűd az ország egyik legnagyobb kegyhelye lett. Két tornya virrasztott a magyar, német és horvát hívek hitén, s nyújtott erőt a nemzet megaláztatásának keserű napjaiban. A trianoni határ szélén is magasan állt ez a két hívó, váró torny, s jelentette az együvértartozást a Dráva és a Száva, a Tisza és a Duna köze elszakított magyarjainak, a Szent Korona délvidéki híveinek.

A kétszázéves forduló nagy ünnepség keretében ünneplik meg Máriagyűdön ez év augusztusának 13., 14. és 15. napján. A pusztító pestis helvett itt a háború réme. A máriagyüdi Szűzanya áldására szomjas ismét a Haza! Hatalmas tömeg gyűlik össze ezekre a napokra, hogy a gyüdi Szűz közbenjárását kérje, s elmondja az itthonmaradottak imáját a fronton harcoló magyar katonáért, a küzdő Hazáért!

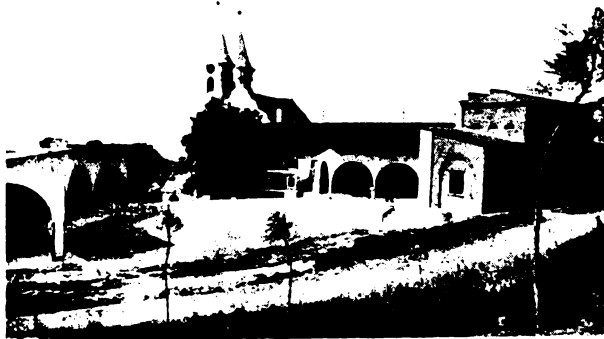
Testvérek! Álljunk a gyüdi zarándokok menetébe, s imádkozzuk egy szívvel, lélekkel: óh, Nagyasszony, hullass könnyeket, könnyekkel mentsd meg nemzeted!

— I —

Máriagyűd ünnepe

Az 1737. évi balkáni török háború rettenetes csapást zúdított a délmagyarországi megyékre. A kor legnagyobb és legborzalmasabb betegsége szedte áldozatait, a pestis. A halál félelme tartja rettegésben az élőket. Tehetetlenül áll a földi tudomány ezzel a járvánnyal szemben. Siklós és környéke a ferences kolostorban

keresett vigaszt. A szerzetesek a piactéren felállított fabódében laktak, ott miséztek, s onnan látták el lelki vigasszal a pestises betegeket. Mint már másutt is szokás volt, így itt is ketten búcsút mondtak társaiknak, s a fabódében vertek tanyát. Ha valamelyikük a pestis áldozatai közé került, követte a következő a klas-



A máriagyüdi templom a szabadtéri oltárral és az arkáddal.

A ferencesek 10 éve Salgótarjában

Július 5-én ünnepelte a salgótarjáni kolostor letelepedésének 10 éves fordulóját. Általában nem szoktunk ilyen évtizedes határköveknél megállni, Salgótarján azonban megérdemli ezt a visszatekintést. Amikor 10 éve megboldogult P. Tamás Alajos, az akkori tartományfőnök bevezette fiait Salgótarjába, sivar, lélektelen, hitében megfogyatkozott, templomtalan világ járta a szívekben. Az ipari munkásság ezreit örölte a munka robotja, a gép zakatolása, a kalapácsok zaja, a kohók lélekzetfojtó levegője. Úgy kíváncszott a lélek is erősítés, vigasztalás, élet után. P. Virág Venánc látogatta néha-néha a munkásokat, s az ő bajos, jószerű egyéniségén keresztül megszerettek a salgótarjániakat a ferences barátot. Papot, barátot, szerzetest sürgetett mindenki! Hinni, boldog lenni, imádkozni és vallásosan élni akartak az emberek.

Ennek a segélykiáltásnak válaszképpen telepedtek le a ferencesek Salgótarjában. Pajer János, a rozsnyói csonka egyházmegyének apostoli adminisztrátora, örömmel fogadta a gondolatot, s mindent elkövetett, hogy a barátok működése sikeresen megkezdődjék.

Amióta a ferencesek ebben a trianoni határ mentén épült városban letelepedtek, azóta Salgótarján a katolikus ünnepek és mozgalmak városa. Minden esztendő díszbe öltöztette a lelkeket egy-egy kolostoravatás, templom-oltár- vagy harangszentelés, katolikus nagygyűlés, eucharisztikus kongresszus, Szent Jobbkörmenet alkalmával. Az egyházi előkelőségek, Magyarország hercegprímása, a pápai nuncius, a püspökök között különösen Uzdóczy-



P. Tamás Alajos beszél a ferencesek bevonulásakor Salgótarjában.

Zdravec István v. tábori püspök, a ferences tartományfőnökök voltak tanúi a salgótarjáni hívek buzgóságának és a ferencesek működésének.

Ennek a lelkeket átalakító munkának lelke P. Róz Marián. Ő az első főnöke a klostornak, s tíz éve az ő plébánosi vezetése mellett mélyülnek hitükben a hívek. Az egész országot bejárta misszióival, s az ország első népmissionáriusa lett, de ugyanakkor a maga híveit is a kegyelem és gondoskodás olyan bőkezűségével árasztotta el, amilyen csak egy ilyen kifogyhatatlan lelkesedéssel átfűtött lélektől telik. Boldogan nézhetett vissza erre a 10 évre. Minden, ami Salgótarjában hitélet, templomszeretet, harangzó, zengő orgona, keresztény gondolkodás és egyházi érzés, — az ő munkájának, tömördek és szép beszédének gyümölcse.

A jubileumi ünnepségen megjelentek a tíz év papjai, munkatársai: P. Albert, Vilmos, Szerén, s hogy a letelepedés bensőséges ünneplése legyen a nap, a főpapi szertartásokat Pajer János úr ömeltősága végezte, aki annak idején a ferenceseket idevezette és fogadta.

Az ünnepséget 3 napos ájtatosság vezette be, majd 5-én, vasárnap főnapi szentmisében mondott hálát a barát és a nép a 10 év áldásáért, s terciárius díszgyűlés méltatta a 10 év jelentőségét.

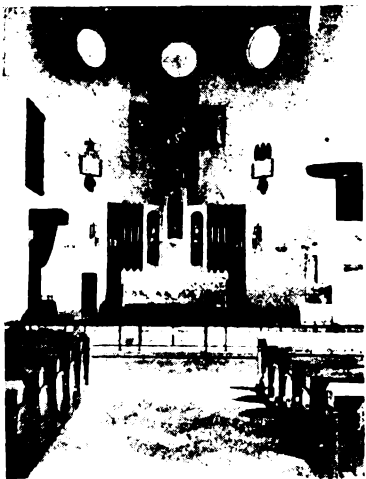
A 3. rendi díszgyűlésen P. Marián megnyitó szavai után P. Albert Szent Ferenc békéjének gazdagságáról, majd P. Jagicza Juvenál, tartományfőnökhelyettes és a 3. rend tartomá-

nyi igazgatója a 3. rend lelkeségét esetezte, P. Szerén a 3. rend lelketalakító hatásáról, végül P. Ince a ferences sajtó eredményeiről beszélt. A beszédek között ének és szavalat pihentette a szép számú, s az egész környékről egybeseglett terciáriusokat.

* * *

Istennek legyen hála ezért a ferences munkában eltöltött 10 évről! A jövő ezen az alapon épít tovább. 10 év kegyelme legyen tőkéje és erje a további sikeres lélek-szolgálatnak, s hirdesse Isten dicsőségét Salgótarján hithű népének!

— i —



Az új templom főoltára.



Szent Antal oltára.

Frigyes atya aranymiséje

Szeged-Alsóváros katolikus népe bizonyára sokáig megőrizte szívében azoknak a kedves és lélekemelő ünnepeknek emlékét, amelyeknek június hó 14-én tanúja volt. Ezen a szép vasárnapon tartotta aranymiséjét mindnyájunk szeretett Frigyes bácsija, P. Sinkovics Frigyes, aki félvészadot betöltő buzgó papi tevékenységét itt, Szegeden, s közelebbről Alsóvároson töltötte. Nincs senki, aki ne ismerné és ne tisztelné nálunk Frigyes bácsit és így érthető, hogy ünnepe egy kissé egész Szeged ünnepevé szélesedett, sőt részt kért az ünnepségben az egyházi hatóságok előkelő sora is, egészen a legmagasabbik.

Frigyes bácsinak az ötvenéves papi jubileum ünnepélyes szentmiséjén Barmos György apátkanonok volt a kézvezetője. A szentmise előtt dr. Sándor István, a szeged-alsóvárosi r. k. egyházközség világi elnöke meleg szavak kíséretében nyújtotta át az ünnepeltnek az egyházközségnek és Frigyes bácsi tisztelőinek közös ajándékát, a finom mivű, remekbe készült aranykelyhet és paténát, hangoztatva, hogy P. Frigyes munkássága hiven e városrész ősi hagyományaihoz nehéz időkben is élesztette a lelkekben a krisztusi lélek tüzet, s hozzájárult apostoli munkájával Szeged nagy történelmi szerepének, az ellenforradalmi gondolat elindításának munkájához. Az aranymisét Frigyes bácsi már a feléje sugárzó szeretet ajándékával, az új kehellyel és paténával mutatta be.

Különös örömeinkre szolgált, hogy a szép ünnepségre ismét eljött hozzánk egykori házfőnök-plebánusunk, akit azóta magasabb feladatok ellátására előkelőbb helyre szolgált Szegedről az isteni akarat: P. Uzdóczy-Zadravecz István püspök. Frigyes bácsi aranymiséjén ő mondotta az ünnepi szentbeszédet — gyönyörű szavakkal eszméltetve rá a papi élet lelkére, arra a hivatásra, hogy Isten országa általunk, a mi erőink, a mi szolgálataink által erősödjék és terebélyesedjék s emberi odaadásunk teljesítse ki a világ arcán elhomályo-

sult isteni vonásokat. A megrendítő hatású szentbeszéd felelevenítette előttünk a magyar szabadelvűség szomorú emlékü idejét, amely a kommunizmus éjtszakájában tetőződött be s éles vonásokkal rajzolta meg, mit jelentett ebben az időben Frigyes bácsinak és a magyar katolikus papoknak munkája, akik a keresztény újjászületés művét megalapozták hazánkban.

Az ünnepi szentmise után Frigyes bácsi megáldotta megjelenteket. Ezután szűkebb körben a rendházban folytatódtak a bensőséges ünnepségek. P. Lupovics Kolozs házfőnök ismertette a Szentatya, XII. Pius pápa sorait, amelyekben közli, hogy aranymiséje alkalmából pápai áldásban részesíti P. Frigyeset. A pápai okirat egyébként a Szentatya arcképevel is megtisztelt az ünnepeltet. Felolvasta Leonardus Maria Bello Minister Generalisnak, a ferences rend általános főnökének és dr. móri Glattfelder Gyula csanádi püspök úrnak meleghangú levelét. P. Schrotty Pál, a Kapisztrán Szent Jánosról elnevezett ferences rendtartomány főnöke táviratban fejezte ki jókívánságait. Az ünnepség keretében nyújtotta át P. Frigyesnek Dr. Pálffy József polgármester Szeged szab. kir. városnak az ellenforradalom huszadik évfordulója alkalmából veretett művészi emlékérmét, amelyet a város azon polgárainak juttat ajándékkul, akik különös szolgálataikkal tüntek ki Szegedért folytatott tevékenységükben. A megjelent előkelőségek meleg szavakkal adták át P. Sinkovics Frigyesnek szerencsekívánataikat.

Az ünnepelt meghatottan köszönte meg az üdvözlő felszólalásokat és ajándékokat. Megemlékezett azokról, akik 50 éves papi működés előtt a pápai trónon ültek, akik, mint az egyházmegye püspökei, illetőleg mint rendtartományi főnökök egyházi fölfebbvalói voltak. Magyarországról, annak főméltóságú Kormányzó Uráról, valamint Szeged városról, annak főispán és polgármester uráról. Felelevenítette a szegedi rendház házfőnökeinek, Szeged-Alsóváros plebánosainak emlékezetét, akikkel

együtt munkálkodott s Isten bőséges áldását kérte mindazokra, akik szeretetükkel körülvették. Az ünnepség alatt a Mátyás-téren a leventezenekar tizenével üdvözölte az ünnepeltet.

Úgy érezzük azonban, minden ünnepségnél, ajándéknál, megemlékezésnél szebb ünneplése Frigyes bácsinak a szeretet és a hála sok felbuzgó meleg hulláma, amely első szentmiséjének ötvenedik évfordulóján sok-sok tanítványának, lelki gyermekének, tisztelőjének, szívet betölti s mindnyájunk ajkára adja az imádságos, Istenhez forduló fohászt: Isten fizesse meg, amit Frigyes bácsitól kaptunk! Ad multos annos!

— HB —

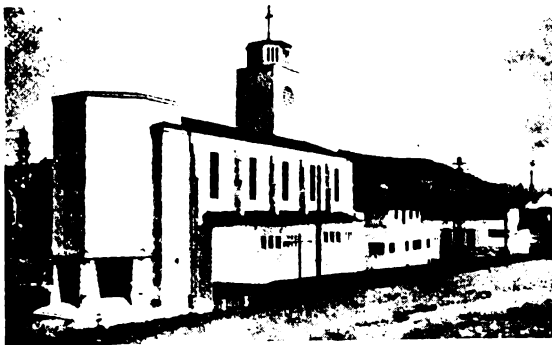


TERCIÁRIUS NAGYGYÜLÉS JÁSZBERÉNYBEN. A jázsági terciáriusok emlékezetében felejthetetlenül él a tavalyi nagygyűlés felemelő áhitata. Az idén még nagyobb arányban rendezzük meg porciunkula ünnepére találkozónkat. Az ünnepség a szokott gazdag sorrendben már augusztus 1-én délután kezdődik. Minden jázsági testvért szeretettel várunk a nagy találkozásra!

DÉLVIDÉKI TERCIÁRIUS NAGYGYÜLÉS MARIAGYÜDÖN.

Aug. 2-án Porciunkula ünnepén lesz a délvidéki terciáriusoknak zarándoklata Mária Gyűdön, ahol az évenként szokásos kerületi nagygyűlés keretében lesz megtartva a Ferences nap. Minden rendi testvért elvár és az érdeklődőket is szívesen látja drága jó Szűzanyánk e kedves kegyhelyén a terciárius nap rendezése.

TERCIÁRIUS NAGYGYÜLÉS SZEGEDEN. Szegedkörnyéki és Bácskai terciárius testvérek augusztus 5-én, a nagy Havi-búcsú alkalmával tartják kerületi nagygyűlésüket Szegeden, ahová a szabadkai, zentai és zombori testvérek is nagyszámban átjönnek. Minden szegedkörnyéki terciárius ott legyen!



A salgótarjáni ferences templom és kolostor.



A hercegprímás látogatása Salgótarjánban.

TERCIARIUS NAGYGYÜLES
SENTEKUTON. A legnagyobb arányú terciarius gyűlés a Nagyboldogasszony ünnepét megelőző estén sereglik össze a szép mátraverebélyi Szentkúton. 20—25 ezer ember jelenlétében hirdetik Szent Ferenc Atyánk erényeit és mutatunk rá a terciarius élet áldására. Ünnepi műsort egyelőre nem adunk. Mindenesetre gazdagon hullatjuk a ferences élet kincsét. Minden terciarius jöjjön erre az országos seregszemlére!

A terciarius nagygyűléseken örömmel öltöztetünk mindenkit Szent Ferenc Atyánk Harmadik Rendjébe, ha plébánosától beleeegyző és ajánló sorokat hoz magával.

Szécsényi nagygyűlésünkön. Jezus Szíve búcsúnapi hatalmas tömeg gyűlt egybe, hogy Szent Ferenc Atyánk szelleméből gazdagodjunk. A gyűlésen P. Jagicza Juvenál, O. F. M. Szent Ferenc Atyánk szellemének gyakorlati vonatkozásait mutatta be. Dr. Horváth József karánassági rendi igazgató Szent Ferenc és a magyar lelek találkozását ünnepelte. P. Ró: Marián, O. F. M. pedig Szent Ferencet a mai kor nagy kérdéseire ele alította és Szentünk szellemében adott feleletet nehézségeinkre. Az ünnepélyes szentmisét Horváth Gyula, helyi terciarius-plébános mondta és ő vezette a nagy Jezus Szíve körmenetet is.

A kolozsvári ferences-napok ünnepeségei a rendi igazgatók és világi előjárók értekezletével kezdődtek. 13-án este P. Pusztay Gábor orsz. igazgató sodró erőt szentbeszéde vezette be az ünnepségeket, amelyet fényes körmenet követett dr. P. Imets Károly volt tartományfőnök, marosvásárhelyi rendi igazgató vezetésével. Június 14-én délelőtt 9 órakor ünnepélyes nagymisét mondott P. Sándor Viláns tartományfőnök. Délelőtt fel 12 órakor volt a Mátyás Király-Diókház disztermében ferences diszgyűlés, seregszemle. P. Sándor Viláns loatya mondta a bevezetőt. Dr. Treján Leonard országos nevű szónok, ró és szerkesztő „Tettekkel beszélő mult” címmel tartott nagyhatású előadást. Frana Péter ny. keresz. akadémiai igazgató, egyetemi előadó: „Ferences ferifimunka Erdéjén” és Deeszy Istvánné tanárnő „Magyar Szent Erzsébet nyomdokain” címmel mutatott be azt az áldásos munkát, hosi áldozatot, amit vezetett és vezet az új ferences Világi Rend magyar oltományokért és tiszthelyeinkért. A MAV „Osszhang” gálájának művészi száma és P. Papp Asztrik alkalmi verse P. Bodo, Marián előadásában járult hozzá a ferences



Ünnepi ebéd Szent Antal napján.

diszgyűlés kiváló sikeréhez. Este fel 3 órakor ugyancsak a Mátyás Király-Diókház disztermében ünnepi előadást rendezett az erdélyi ferences rendtartomány. P. Pusztay Gábor orsz. igazgató „A szociális megújulás útja” címmel megró szavakkal mutatott rá a ferences szellem társadalomnevelő erejére s jövőndő feladataira, mely az új-jelölök világhban rá vár. Több nagy-sikeru művészi szám után Mentis Mihály: „Assisi vírága” címü színművet adták elő. F. Benedek Földi tartományi igazgatónak az ünnepség szervezőinek meleg szavai zárták be az egész Erdélyt képviselő ünnepségeket. A Ferences Napok jelentőségét emelte az erdélyrészi rendi igazgatók személyes jelenléte és a képviselők megjelenése.

Beszámoló a Helvéciai III. Rend 1941-42. munkaévről: 12 szentmisét szolgáltattunk elő és 4 szentmisét meghalt tagjainkért. — A vasárnap megszenteléseert indított mozgalomban résztvettünk: kiosztottunk 200 drb. plakátot, eladtunk 50 drb. plakátot. Közreműködtünk a káromkodás leküzdése elleni mozgalomban: szétosztottunk 200 ropáratot, eladtunk 100 drb. szentegimádási füzetet, 50 drb. plakátot, és 50 drb. „Jezus neve és a ferences szentek” c. füzetet. A farsangi és a nagyheti szentegimádások alkalmával imáorákat váltottunk. Eladtunk 200 drb. Szent Antal naptárt, 30 drb. Erdékel-e a szent-terencend c. füzetet és a Ferenc-ró missziós könyvnyaból 40 drb-ot. A Magyar Barát 16 példányban jár. Az Isten Dalosa, 50 példányban, 4 pogány gyermek kiváltására 40 pengót adományoztunk. A templom takarítását és szentelést a nőverek végezték. 1 póver vezetése és gondozta egész évben a „földvár”. 1 új miskönyvet 54 P. értékben egy novár vett. Ugyancsak egy nőver vette az áldozatörésre a termet 130 P. értékben, 1 oltárterít. 1 antipendium és 1 szeszterítő beszerzéshez 250 P. értékben járultunk hozzá. 2 új missziós inget esmáltattunk 30 P. értékben. A melékoltára 1 oltárterít. 60 P. értékben. A templomfűtéshez tüzelőanyag-adományokkal járultunk hozzá. A templom ablakainak színes ablakokra való áteseléséor a gyűlésben hatásban segítettünk. A szegények segélyezésére esetenként összesen 30 pengót adtuk, nagyobb részt természetben. Minden hónap harmadik vasárnapján volt a gyűlésünk. Az elmúlt évben 19 gyűlést tartottunk. 1942. március 25-én P. Saly János ferences atya kiadta a fogadalmat 1 tagból és két újoncra felöltöztetett. 1942. március 26-29-án a Rozsaterülettel közösen 3 napos kölkigyakorlatot vettünk részt.

A pécsi szegények megvendégelése Szent Antal ünnepén. A szegények kedves pártfogójának ünnepén, Pádai Szent Antal napján a csodatevő nagy szent pártfogása alatt sikerült a mai nehéz viszonyok közt is, körülbelül 1200 szegényt ünnepi ebédre részesíteni. Az ebéd kiosztása előtt főtisztelendő P. Ördögh Alfonz házfőnök és III. rendi igazgató atya, hálas szavakkal köszönte meg mindenkinek a hozzájárulását, aki lehetővé tette azt, hogy 230 kg húsból, 15 kg zsírból, 3 meter mázsa burgonyából 20 bográcban elkészíthették a III. rendi nőverek a finom izletes gulyást. Hálas köszönetét fejezte ki meg Házfőnök atya, Pécs városa megjelent vezetőinek is, amiért a szükséges kenyér-mennyiséghez az utalványt megadta. Az elhangzott beszéd után, az ebéd kiosztása előtt a szegények ajátos buzgó imában kérték a jövedelre az Ur áldását és a csodatevő nagy szent, Pádai Szent Antal oltalmát és pártfogását.

Beöltözés és választás a pécsi III. Rendben. Június 28-án kettős ünnepe volt a pécsi terciariusoknak. A havi gyűlés keretében 4 új jelentkező vette fel Szent Ferenc Atyánk bűnbánó rendjének ruháját. A beöltözési szertartás után megtörtént az új előjáróság választása: Előjáró és egyben tanácsos: Timar Károly Ferenc, előjárónő: Prigly Jenőné, Angola n., helyettese özv. Sigriszt Ferencné, Mária n., titkár: Vadas Andorné, Franciska n., penztáros: Gundrum Antonia, Veronika n., helyettese: Vadas Andorné, Franciska n., ellenőr: Kovács Ilonka, Franciska n., üzemesternő: Krómy Sílvia, Klára n., könyvtáros: Kábucky Emilne, Mária Doloroza n., helyettes könyvtárosok: Pupi Iren, Margit n., Stal Anna, Erzsébet n., Ruck Katalin, Mária n., Tanácsosok: özv. Benkovies Lajosné, Filomena n., Tengler Bernátné, Anna n., Klub-ésor: Mihályné, Antonia n., Pokornyti Ferencné, Szerafina n., özv. Kollár Karolyne, Erzsébet n., Pupi Iren, Margit n., özv. Orning Antálné, Katalin n., özv. Friedl Karolyne, Cecília n., özv. Urban Karolyne, Antonia n., Sighy Maria, Magdolna n., szegényügyi vezető: Koszias Antálné, Antonia n. A választás eredményének felolvasása után, az új, valamint a régi előjáróság tagjait megvártották a tuncieskozasukat, mely alkalommal főtisztelendő P. Ördögh Alfonz igazgató atya, meleg szavakkal mondott köszönetet a régi vezetőknek fáradságtalan munkájukért és közben lelkesen buzdította az új előjárósági tagokat, a ferences buzgó munkára, hogy a retek példáját követve dolgozzanak a rend javára.



A pécsi testvérek Szent Antal-konyhája.



Előkelések a szegények ünnepén.

"GALAMBÚC"

Jfúsági rovat



Rovatvezető: Dr. Monostory Elekné Eger, Vécsey-u. 25.

MI LESZEK?

Tavaszi volt. Szirmokat sodort a szél. A fehér és rózsaszínű szirmok nekivágyódtak a házuk falának. A nyitott ablakon egy sereg hozzánk is beszárnyalt. Mint a tavasz szirmos üzenete hullt ránk.

Kint is tavasz volt, bent is. Hatan voltunk együtt. Négy leány, két fiú.

Néztük a repülő virágszirmokat. S egyszerre nem tudom, hogy, hogyan nem, felvetődött közöttünk a kérdés: *ki mi akar lenni?*

Ez a téma mindenkit érdekelt. A tavasz! az ifjúságot mindig foglalkoztatja az a gondolat, hogy milyen lesz az életpályája: a nyara!

Sorsot húztunk, hogy ki kezdje a vallomást?

A sors Vilikere esett. A kis kedvencünk megszeppent, hogy mit mondjon. O, valami okosat és nagyot. De aztán kihuzta magát, és mint egy bajszos öreg katonának, úgy esengett a szava.

— *En vézer leszek!*

Összesomolyogtunk.

Aztán Mancinak kellett felelnie. Ő már nagyleány, III. liceumba jár. Kedvesen ömlött ajkáról a vallomás.

— *En tanítóno szeretnék lenni!* Az én

álmom egy csendes falu. A templomtorny árnyékában meghuzódo szerény falusi iskola. Falusi leánykák csengő kacaja és falusi fúteskák varvirágos lelkete...

Izgultam, hogy most én jövök sorra. Azonban a húzas Anikora esett. Anikó egész más leánytípus, mint Mancsi. Ő is aranyoszu leány, de lobogó temperamentum.

— *En orvos szeretnék lenni, ha a jó Isten is úgy akarja!*

Majd Erzsi következett. Hasonló külsejű leány, mint Aniko. Szenvédeyesen szereti a tollat. Velem jár egy osztályba, osztályunk legjobb „magyaristája”. Ifjúsági lapokban már többször jelent meg verse, elbeszélése. Szinte tudtuk már a választát:

— *Szeretnék írónó lenni!*

Gabi világos mondatokban szögezte le szíve vágyát: a szerzetes-papi élet-álmot.

— *Gyönyörű hivatás ez: mindhányan szívből meghajoltunk előtte!*

S utoljára jöttem én. Istenem, mit mondjak, hisz már minden szepet elsoroltak. Akkor hirtelen szent ötlet suhant át a lelkemen, és én kimondtam: *Edesanya szeretnék lenni!*

Tóth Iyvia lyceum II. o. t.

A FALUSI BÚCSÚ

XIV. Fejezet.

A mi fatornyos falunkban augusztus 15-en ünneplik a bucsu napot.

Már Szent Lőrinc táján mindenki a házáz meszeli. Mindegyik falusi haz

megfehéredik. A tiszta mésztől olyan ragyogó lesz, mintha most hozták volna őket a boltból. Azonban, hogy ne legyen minden egyhangú, az asszonyok a házak falát elől sárga és kék színnel festik végig. Különben a nemes egyszerűség a falu jellemzője!

De mindennek feherlenie, mindennek ragyognia kell, hisz holnap vagy holnapután már búcsú lesz!



„Már az állat is megérte a búcsú napot!”

**Ninzen pénzem mégis gazdag vagyok
Nekem zeng a madár, s virág szór illatot:
Vigan kötögetek, versenyt dalolgotok.
Nem is hiszed talán, milyen boldog
[vagyok.]**

Kovács Rózsi.

Marika, Jozsi, Etus és én a nagymamánál tartottunk „haditanacsot”, hogy hogyan apostolkodjunk a búcsu napján!

Mindenekelőtt 3 napos ájtatosságot tartottunk a búcsu előtt arra a célra, hogy jól sikerüljön az idej búcsu lelkégy.

Aztán felvirradt a búcsu napja. Nyári nap, tündöklő nap!

Mi természetesen hajtottuk végig az apostolkodást. Augusztus 14-én este megérkezett a búcsunap szonoka: P. Marian ferences atya Szombathelyről. Marika és Jozsi megkérték a jó Atyát: említsé meg a szentbeszédében, hogy délután mi, gyerekek egy kis engesztelő imahadjaratot tartunk a lourdesi barlang előtt. Aki akar a gyerekek közül, meg jelentkezzhet! Az imahadjarat

célja: az esti táncvigalom tisztességes lefolyása.

S másnap délután a falu majd egész gyereksáradalma ott térdelt, imádkozott, énekelt, litániázott a fehérruhás és kékkövű Edesanya előtt. Az ájtatosságot maga a plébános úr vezette. De szép volt!

Azonban tartunk sorrendet!

Misére harangoznak. Olyan lesz a templom, mint egy nagy méhkaptár. Színtülig megteik a falu szorgalmas népével.

Ma: búcsú napján is vontatott, hosszú hangon énekelnek ezek a falusiak. Az énekük szép, bensőséges, csak a daluk elnyújtott, olyan, mint a réstészta. Hogyan lehetne ezen segíteni?

Másként nem tudunk, mint imával. Imádkozunk tehát azért, hogy szép legyen, friss ütemű a falu éneke is.

Szívből tudnak a falusiak imádkozni is, de bizony az illedelem dolgában már nem olyan fevigelmezettek! A gyerekek a szentély rácsánál rendetlenkednek, a nagyobb fiúk onotán támaszkodnak neki a templomszlopoknak vagy fent az imakóruson nevetgelnek. Azonban György-lovagként: illedelmesen, sudáran és a tabernákulumra szegzett szemekkel állanak a szentély rácsánál Marika és Jozsi: ez a viselkedésük a legszebb apostolkodás!

A leányok pedig illegetik és billegetik magukat. *Mindegyiknek új ruhája van!* Összesugdosnak, amint oldalt vagy hátra sandítva elkapnak egy férfipilantást. Etusnak van a legszebb ruhája, mégis Ő nem bajmóldik a legényekkel, hanem imádkozik. A leányok észreveszik ezt, és elpirulnak.

A déli nagy ebéd után, amelyről jutott a falu szegényeinek is (mi magunk osztottunk szét köztük), recsege-ropogva szól a faluban a verklizene. A „ringlispil” járja a körtáncát. Sőt a csónakhintó is divatos. A fiúk a leányoknak mézeskalács-szíveket vesznek. Mi negyen egy kicsit tákarekoskodunk a pénzünkkel, mert holnap a szegények búcsuját tervezzük vele. E célra beszerveztük a Plébános Urat és a Nagymamát is!...

S este sem mentünk el a táncosokat nezni, hanem rövid szentsegimadás után gyorsan a „tollasbába.”

Tihanyi Miklósné.

Kedves Bátyó!

Legutóbbi levelemben nem is írtam, milyen egyszerű elmenyem volt a szabadságom alatt.

Megneztünk egy szembányát. Tudom, te már lattal éfelet. Nem sok újat mondhatnak róla neked. Ebben a bányában mégis olyan valamire bukkant-

tam, ami máshol bizonyára nem található. Ezt a valamit hősiesség küzdelemnek nevezhetném.

Igaz, minden bányász küzd az anyaggal, kövel, szénnel. De ilyenfokú hősiesség, amit itt találtam, fölülmúlta eddig képzeletemet. Napokig nem is tudtam másra gondolni.

Rejtett hősiesség ez. Nem is úgy kellett előbbányásznom.

Tudod, hogy én szeretem megfigyelni az embereket. Mozdulatuk, szavuk sokat árul el nekem. Belelátok kissé az életükbe.

A bányában föltűnt nekem egy csillogtató fiú. Csendben, csupán a munkájára figyelve dolgozott. 18 éves lehetett. Igen értelmes tekintete volt.

Megszólítottam:

— Mióta van a bányában?

— Két napja.

— És már így érti a mesterségét?

— Negyedizben dolgozom itt.

— És közben hol volt?

Előbb rámnézett, mintha kutatná: megeredem-e, hogy életem titkát rábizzam. Aztán nagyon komolyan felelt:

— Iskolában.

— Hogy-hogy? Nem értem.

— Két évvel ez előtt meghalt az édesapám. Akkor végeztem a II. kereskedelmit. Heten maradtunk testvérek. Édesanyám nem tudott tovább iskoláztatni. Lejöttem ide a bányába. Egy év alatt felre tettem a keresetemből annyit, amennyit el beiratkozhattam a III. kereskedelmibe.

— El is végezte?

— Igen. A karácsonyi, husvéti szünetekben is dolgoztam. Különben évközben abba kellett volna hagynom a tanulást.

— Most meddig marad itt?

— Míg újra nem hív az iskola.

Ránéztem kidolgozott, szőnfekete kezére. Szerencse, hogy nem szoktam kifesteni, kifényesíteni a körömöm. Azt hiszem, szégyenletemben hirtelen eldugtam volna a hátam mögé.

Irod, hogy rekkenő a hőség nálatok. Apus sajnálja, de nem tud most nyári, vászon ruhát csináltatni neked. Nehéz lehet pedig a téli, meleg gunyában róni a forró aszfaltot.

Ne nevesd ki, rád is tisztelettel nézek a tavolból. Mint mindenki, aki a szűkös élet kenyelmétlenségét békésen viseli.

Mikor jössz már haza? Várunk szeretettel hűgöd

Kató.

PISTA.

Pista négyéves, aranyzóke, kékszemű kislegény. Mindenütt ott van, mindent meglát. Ezer meg ezer kérdéssel ostromolja a mamáját. Néha olyan mókás dolgokat eszel ki buksi kis fejében, amikkel mindenkit megnevettet.

Gyerünk csak utána, kísérjük szemmel, hová megy!

Beballag ép abba a szobába, ahol a nagypapát felravatalozták. A koporsó fedelét meg lefektették a padlóra. Pista gondolt egyet: beleül. Kis idő múlva keresi a mamáját. Mikor meglátja, csodálkozva csipja össze a kezét:

— Pistikám, mit csinálsz?

Pista reámosolyog és így felelt:

— Anyukám, ladikázunk nagypapával a mennyországba!...

Pintér József.

PÁL NAPJÁRA

— az 1942. évben.

(El nem mondott vers a tartományfőnök atya köszöntésére.)

Maradjon el néhány szónoklás, vagy késsék maga az aratás, ehez, vagy könnyet hullassál, szép ünnep mégis — a Péter Pál! Ha Ferences áll az oltárnál, ha napfény csillan ornátusán s hívok ezre csüggyéres szaván, feléje tengerhullám gyanánt tiszta sziveknek visszhangja tódul, mert azt hirdeti: „Pax et Bonum!” viszi a haragszó s elvonul, s mennyekig ér a „Pax et Bonum!”

Czirákyné Bock Jolán.

PÓCSI MÁRIA.

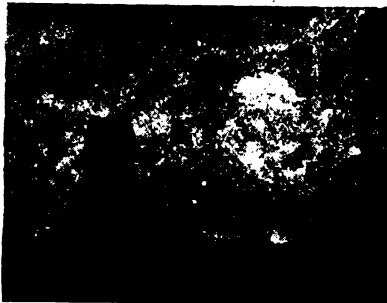
III. rész.

Kint holdas, csillagos volt az éjtszaka, Sokan átvirrasztották: énekeltek Máriának. Az őszi szél halk, angyali zeneként kísérte a szent éneket. A szép enekszóra én is kimentem. Szállt, szállt a tiszta szivek mélyén fakadt ének a lágy őszi szél szárnyán föl a magas egekbe a magyarok édesanyjának zsámolya elé.

Most is látom még, hogy hullnak Mária szeméből a könnyek. Bánat könnyeit hullatja azokra, akik vakon mennek el előtte és nem akarják érezni anyai szeretetének melegét. Örömkönnyeivel köszönti azokat, akik a szenvedések, megpróbáltatások tengereiből az ő kiterjesztett védő palástja alá menekülnek, hogy közbenjárású körjék Jezusnál.

Hullnak a könnyei Máriának, s hullani fognak mindaddig, míg könnyei nyomán a világ minden táján ki nem sarjadzik Krisztus tanításának örökzöld vetése.

Papp Margit.



Rózsaszínű báránylevelök...

Milyen jó, hogy itt a nyár

Virágdombon kék ég alatt

Boldogan dalolunk már.

Egyszerű ám ez az élet:

Felhő, virág, fű meg én.

Csak az ember csomózgatja

S szeme könnyes a végén.

Kovács Rózi.

AZ ARATNIVALÓ UGYAN SOK...

Nyár volt... A nap forrón vetette sugaraival az aranyzárban hullámzó búzátáblákra. Fent pacsirta énekel, hangjával felszántva a kék levegőt. Jezus tanítványaival búzátáblák közt haladt. Fáradt volt már, de mosolya elszállt a kis vadvirágok fele... Simogatja szemléli a kalászkodat: mint megannyi lelket. Sójárván mondja tanítványainak:

— Az aratnivaló ugyan sok, de a munkás kevés...

Jézus, az örök főpap, aki naponta feláldozza magát értünk, ma is közöttünk van. Kilép a tabernákulum ajtaján. S a csöcselék ma is üldözi. A tengeren innen nem akarják szeretni őt. A tengeren túl nem ismerik.

Jézus simogatja a kalászkodat, a fáradt emberi arcokat. Azokét is, akik üldözik! És szól nekünk:

— Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat vetésébe!

Talán Kinából hozza a szél hozzánk — a hittérítők sóhajában — Jézus szavát: Az aratni való ugyan sok... Mi halljuk, és imádkozunk: Uram, küldj munkásokat!

Galambdúc galambjai imádkoznak, és dolgoznak a lelkekért. Ott, ahova Jézus állította őket. S a kis galambok a lélek szárnyán repülnek tengeren túlrá is. Imáikkal, áldozataikkal enyhítőt visznek az ott verejtékező hittérítőknek.

Uram, add, hogy egy lelket én is megmenthessek!!!

Homoki Szabó Margit.

ÁBRÁND.

Szeretem a rétet,
Szeretem a fákat,
Szeretem a tavaszt,
Gyöngye ibolyákat.
Kergetem, számolom
A felhő-barikákat.

Kacagok, szaladok,
Száguldok utánuk,
Mellettem, előttem
Felhő-bojtárokkal,
Megdobálom őket
Pirosító almákkal.

Alattunk maradoz,
Tűnedez a tájék.
Elhagynám a földet,
Messze, messze szállnék,
Pici kis barikám,
Mindig veled járnék.

De leköt a végzet
Varázs-vesszejevel.
Tértem kötelékem
Száz nap és száz éjjel,
Egyedül nem bírom,
S nincs, aki segítjen.

Elszaladnék innen,
Fellegekbe vágyom,
Hol ezer hegedű
Muzsikál a tájon,
S szférák zenéjével
Edesebb az álom.

Füzes István gimn. VIII. o. t.

ÜZEN A GALAMBDÚC.

Többeknek. Kató legtöbbször valóban élő alakokról ír Bátyónak. Így a mostani bányászfiú sem költött személy. És élő alak volt Gábor Ede, a derűs, nyugodt öreg néni, utitárs, a négy leányának egyszerre találkaik adó fiú, és való történet volt a körházi látogatás is.

Füzes I. Baja. Irjon is a Gd. olvasóinak! Örömmel várom. De lehetőleg fogja rövidre mondanivalóját. Kevés a helyünk. — Hogy sikerült az érettségi?

Olvasóimnak szeretettel köszönöm ez évben küldött karácsonyi és húsvéti jókívánásokat. Viszonyásul friss örömet, egészséges vidámságot kívánok a szünetidőre. — Az írógárda gondoljon pihenő óráiban a Galambdúcra.

Kapistrán-Nyomda, Vác. Műv.: Farkas K.

Printed in Hungary.

A tevékeny Harmadik Rend. A csupa-tevékenység P. Erős Alajos csodálatra-méltó életet teremtett Székeshérvárról. Eddig két beöltözés volt ebben az évben: január 18-án, május 17-és és június 13-án. A két alkalommal összesen nyolcvanhároman öltöztek be. Ebből harminchatan férfiak, tizennégyen pedig világi papok, mégpedig vezető urak és teológiai tanárok. A gyönyörű eredmények mögött megfelelő lelki alapok állanak: a beöltözés előtt P. Pusztay Gábor háromnapos lelki gyakorlatot tartott. A beöltözés napján pedig ferences nap volt. Kiemelkedő eseményei: főpapi szentmise a Püspök Atya képviselőjében; szónok P. Takács Ince dr.; Harmadikrend Naggyűlése. Szónokai: dr. Molnár Gyula, P. Szeráfin hittanár; Finta Sándor igazgató, Vida János III. r. Elöljáró és báró Ghilány István testvérek. Végül este 8 órakor műsoros est zene- és énekszámokkal és szindarabbal.

Az Osservatore Romano közli, hogy a Szentatyja elrendelte Contardo Ferrini boldoggáavatási csodájának közlését. Ez a ferenceseket különösen nagy örömmel tölti el, mert ez az igaz-vegyig modern apostol, a ferences Gemelli által alapított milánói Szent Szív-Egyetem tanára, aki maga is egészen ferences, világi harmadikrendi volt. Az olasz Ifjúság katolikus-akciós megszervezése, az Egyházhöz húzó töretlen ragaszkodás s a Pápa Iránti fiúii hódolat életének ki-magasló erényei. Imádkozunk hozzá, hogy minél előbb oltárainkon tisztel-hessük Szent Ferenc modern Apostolát a „Frakkos Szentet”, ahogy honfitársai már életében nevezték.



T. K. L., Táboriposta. Az új előfizetőket megkaptuk és a lapot megindítottuk. Örülünk, hogy a fronton is oly szeretettel várják a M. B.-ot. Üdv.! — St. A., Bp. Szives adományát hálással köszönjük. Isten fizesse meg!



Müller S. J.: A SZIKLÁN ÉPÜLT KINCSESHÁZ. Korda, 1942. A komolyan gondolkodó embert, ha végignézi a történelmet, mindig megragadja Krisztus Urunk egy mondata: A pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Ez a gondolat a vezérfonala ennek a kis műnek, melyben a szerző végigvezet a történelmen s megmutatja, hogy Róma az igazi kincsházunk. Csattanósan cáfolja az ellenérveket. A kis könyvet mindenki lelki haszonnal forgathatja.

De Causad—Trugly: BIZALOM AZ ISTENI GONDVISELÉSEN. Szalézi művek. 190 oldal, ára 1.30 P.

A „Lelkiélet kis könyvei”-nek sorozata hiányos volna e könyv nélkül. Hiszen az isteni Gondviselésbe vetett bizalom a legkönnyebb és a leg-

gyorsabb út a természetfölötti élet magaslataira: „nem dolgoznak, nem szenvednek többet, mint amennyit eddig dolgoztak és szenvedtek, de csupán azért, hogy fölismerik és megszeretik Isten akaratát, — végtelen értékű érdemeket szereznek.” Az isteni Gondviselés rendelkezéseinek készséges elfogadása és az állapotbeli kötelességek hűséges teljesítése az a két sarkpont, mely körül a lelkiélet kristályosodik.

A legjobb ajánlója ennek a könyvnek a mai nehéz körülmény: mindnyájunk életébe kemény, nehéz fejezetek kezdődtek... Vegyük hát kezünkbe ezt a kis könyvet, hogy a szenvedések, a megpróbáltatások hosszú sora mögött megláthassuk magát az Istent.

Ungváry Sándor: TŰLVILÁGI BESZELGETÉS. 18 oldal.

Sok hadtörténeti buvárkodás után úgy látja a szerző, hogy a történetírás igazságtalanul írta Tomory Pál számlájára a mohácsi csatavesztést.

Mentő gondolatait Tomory Pállal történő égi kihallgatása keretében adja elő elhíthető hozzáértéssel. Különös, lekötő írás...

Csávossy Elemér S. J.: SPONSA DEI. Elmélkedések a mélyebb lelki életre törekvők számára. Szalézi Művek. 260 l. Ára 2.20 P.

A közismert lelki vezér egy új hűrt pendített meg művével, a fejlődésnek indult magyar lelki irodalomban. „Földi képekbe” öltöztetett lélek-Isten viszonyt, a régen várt „Enekek Énekét” hozta közelebb a mélyebb lelki életre törekvők világához. De a szerző alkalmat talál arra is, hogy közben a legmagasabb teológiát és a Szentírás egész gazdagságát bevonja. Az elmélkedések tárgyának és hangulatának megfelelően a stílusa lelkes és szárnyaló.

fr. G. ofm.

Dr. Monostory Elek: AZ ÉN IGÁM. Keresztúti elmélkedések. Magyar Barát kiadása.

A mélyebb lelkiélet rávezeti az embert Krisztus szenvedéstörténetének szeretettől áthatott, gyakori végigelmélkedésére, s így a keresztúti ájtatosság megkedvelésére is. A bánatkeltésnek, sőt a könnyek kegyelmének előidézője is sok esetben éppen az összetett végzett keresztút-járás. Ez az aranytollal írt elmélkedési könyv éppen azoknak akar segítséget nyújtani, akik az érettség szünetétől Üdvözítő iránt való szeretetből, a vezeklő és elégtételt nyújtó, engesztelni vágyó lelkek állhatatosságával lelki járójárják Krisztus szenvedésének útját. Nehogy gépiessé és így unalmas gyakorlattá fadjon ez a felemelő hatású ájtatosság, negyven változatos keresztúti elmélkedést ad ez a könyv a Kálvária záródo-kal kezébe, hogy friss szempontok, új meglátások, s ezzel együtt új nekilendések és elhatározások teremjenek az áhitatgyakorlat gyümölcseként az imádkozó lelkekben. A nagyjait minden napján így más és más beállítású elmélkedéssel járhatja a keresztút állomásait az, aki megértette gyönyörű egyházi énekünk tanítását: „Máshol nem lehetek nyugodalmat lelkeimnek.”

Igazán hálások lehetünk a kitűnő Szerzőnek lélekbe markoló elmélkedéseiről, amelyekről rögtön megállapíthatjuk, hogy nem az írószat mellett, hanem valóban a keresztúti látogatása közben termelődtek ki tartalmas lelkéből. A könyv ezüst veretű fedele, izléses kiállítás méltó keretét ad a negyven el-

melkedés komoly és nemes gondolatainak. A rendszeres lelkiélet híveinek figyelmét szeretettel felhívjuk erre az értékes, megbecsülésre méltó könyvre! Lantos-Kiss Antal.

Alcaniz S. J.—Csávossy S. J.: BOLDOGSÁG ÚTJA.

A könyv írója Jézus ajkára adja azokat a szavakat, melyekkel a lelkeket a Szent Szív tudatos tisztelőjére akarja buzdítani. Megmagyarázza, hogy hogyan kell magunkat Jézus Szívének felajánlanunk. A könyvvecske igazán nagy hasznukra van az elsöpénteki áldozóknak. Korda kiadás. 32 lap.

Omerovich Tamás S. J.: JÖJJ, URAM JÉZUS!

A könyvvecske elmélkedések keretében állítja elénk a szentáldozás jelentőségét és a reá való készülési fontosságát. Mindezt úgy osztja be, hogy az áldozás előtt is és után is tudjon benne az áldozó megfelelő gondolatokat találni. A könyv Korda r. t. kiadásában igen szép formában jelent meg. Különösen a gykori áldozóknak nélkülözhetetlen.

LÁNYOKNAK—LÁNYVEZETŐKNEK.

A következő négy könyv arról tanúsodik, hogy a magyar nők lelkében törhetetlenül él a legszebb női erény: a nemesebb lelkiség kialakítása magunkban és másban. Aki sorra átlapozza ezeket az izléses köntösű könyveket, örömmel állapíthatja meg: jó úton jár a magyar nőnevelés, mert arra és csakis arra neveli leányifjúságunkat, amire Istentől hivatása van! Adja Isten, hogy minél hamarabb teremje meg az új magyar élet krisztusibb, magyarabb, boldogabb leányifjúságát!

Vezérkönyv kat. falusi leánykörök vezetői számára. A cím mindent megmond. Ma a falut is megtámadta a nagyvárosok káros levegője. Ezt akarja megakadályozni a leánykörök szervezete, maga köré gyűjtve a leányifjúságot. A Vezérkönyv hasznos útmutatásokkal és tanácsal siet az apostolkodás nehéz munkáját végző vezetők segítségére.

Kalász—Vetésforgó. Jellemző előadás-vázlatok a vezetők számára. Sokszor nehéz eltalálni, miről beszéljünk a leányoknak. Erre nyújt bőséges anyagot ez a füzetek és közben rávezet arra is, hogy érdemes törődni mások lelkével is, aggodó szeretettel gondolni az új magyar élet lélekvirágait.

Üzenet. Megkapó, élethű történetek tükrében mutatja be a leánylélek nagy-nagy problémáit. Aki kezébe veszi, nemesből általa s különösen nagylányoknak kitűnő olvasmány. A magyar leányok nevében is köszönjük Györgyi néni-nek ezt a nagy szeretet sulta könyvet s kérjük folytassa üzenetét a katolikus magyar leányokhoz a nemzet ne-fejejeseihez, tulipánjaihoz, margarétáihoz!

Süssünk—Főzzünk! Ha van miből — felelik sokan. Ez a kis könyv éppen arra tanít, hogyan adhatunk kevésből is sokat! Egyszerű ételek izléses elkészítési módját találjuk benne Ella néni receptjei nyomán. Emellett még nagyon sok hasznos tanácsot is tartalmaz. Minden ügyes háziasszony nagy haszonnal alkalmazhatja őket. (A leghasznosabb mennyasszonyi ajándék: megtanít takarékoskodni, izletesen főzni, meleg szivű édesanyának lenni).

A könyvet a KALÁSZ központból rendeljük meg. Bp., XII., Pagony-u. 8.

Lefebvre Gáspár, O. S. B.: A LITUR-GIA ALAPVETŐ GONDOLATAI. Ford. Szunyogh Ferenc, O. S. B. Szalézi művek kiad. 216. lap. Ára 3.80 P.

A Szentírás mondja: Szükséges mindenkor imádkozni és soha meg-nem szünni. Erzi ezt a lélek is, és igyekszik imádságos érzelmeit különleg is érvényre juttatni ájtatosságában. Asonban ezekben az egyénileg megnyilvánult ájtatosságokban sok ferdeség csúszik bele.

A liturgia az Egyház hivatalos ájtatossága, amelybe mindenki beletartozik, és amelyben meg van a maga része. Ez a liturgikus áhitat nem irtja ki az egyéni megnyilatkozásokat, de kívánja, hogy az egyéni ájtatosságok az Egyház liturgiájába kapcsolódjanak és belőle táplálkozzanak, hogy így megtisztuljanak a különböző emberies vonásoktól, és a titokzatos Krisztus-test imádságává emelkedjenek.

Ennek a művészetére igyekszik kioktatni ez a könyv. Bárcsak minél többben tanulnak meg belőle, hogyan emelkedjék fel a lélekimában, elmékedésben felszerezések nélkül a liturgiában Istenéhez.

P. Kollár Kázmér, O. F. M.

P. Pál: ITT VAGYOK ÉN IS! A kis árva Babocsal Marietta történetében vonzó keretben mondja el a közismert szerző a gyermek lélek hő vágyakozását az első szentáldozás Jézuskája után. Nagyon kedves a kis történet. Elsőáldozó kis gyermekeknek nagyon ajánljuk. Korda R. T. (60 fillér.)

Váth János: A HÁRFÁS LEÁNY. Az árvaságra jutott kis leánynak, Málcinak jószívűségét, hazafiságát, leleményességét mondja el az izléses rajzokkal teli könyv. Gyermekeknek nagyon tanulságos: ellenszerezetre, áldozatkész hazafiságra és a legszebb, legnemesebb keresztény gondolkodásra nevel. Korda kiadása.

ISTENNEK SZENTELT LELKEK PÉLDAKÉPE. Chantal Szt. Franciskának, az izig-vérig Istent szerető vizitációs rend alapítójának erényeit fűzi csokorba ez a kis könyv és 31 napra elosztva adja a magasabb lelkeségre törekvők kezébe. A lélek szomjazza az Istent, de sokszor erőtlén, ha áldozatot kell hoznia. Ez a kis könyv éppen azt igyekszik bemutatni, hogyan kell szeretetből lánggá, égő áldozattá válnunk. Hála illeti azokat, akik lehetővé tették, hogy ennek a szívnek titkaiba minél több lélek beletekinthesen és belőle erőt is nyerjen. Kapható Szalézi Művek, Rákospalota.

— 8 —

Kis Kálmán: LEVENTEPROBÁK. Kispeszt, 1942. Kispeszt. M. V. Leventeparancsnokságának kiadása.

Talán sohasem lehetett volna idősebb ennnek az ügyes és hasznos tartalmú könyvecskének kiadása, mint ma, amikor a leventeprobák megkezdődnek.

Kis Kálmán, főoktató, kispesti gimn. tanár, a leventeprobák anyagát pedagógiai rátermettségével, ügyességével 496 kérdés és felelet alakjában dolgozta fel. E könyvecske tartalmazza az újonc és I. próba anyagát (184 kérdés és felelet), a II. próba anyagát (216 kérdés és felelet), végül a III. vagy honvéd-próba anyagát (69 kérdés és felelet) teljes egészében. A függelékben hasznos ifjúsági könyveket sorol fel betűrendben, az ár megjelölésével.

Az egész könyvecske 248 oldal.

A lelkiismeretes, komoly munka igen nagy hasznára válik leventéinknek. Olyan kézikönyvhöz jutnak, amelynek tartalmát a próbára készülő leventéifajnk könnyű szerezni megtanulhatják. A kérdésekre rövid és világos feleletek adják meg a választ. Jól összeállított kézikönyv, amelynek elméleti része összhangba került a gyakorlatival.

Azt említenünk sem kell, hogy nincs az oktatásnak olyan területe, ahová el ne látogatna a szerző könyve. Kézen fogja a magyar leventéifjúságot és vezeti őket könyvével, a tömegnevelésen keresztül a szebb és boldogabb jövő felé.

Ifjúságunk szeretettel veszi kezébe a hasznos könyvecskét, s úgy érzem, tanulni vágyó komoly fiatal barátjukká fogadják a tartalmas zsebkönyvet.

A leventeintézmény ifjúsági mozgalom, amely arra hivatott, hogy derék magyar fiúkat, honvédeket adjon az édes hazának.

Üdvözlünk „Leventeprobák” könyve, gyere minél előbb a mi otthonunkba! Dám Ferenc leventeparancsnok.

ADOMÁNYOK A GYÖNGYÖSI FAJDALMAS SZÜZANYA ÚJ KEGYOLTÁRA JAVÁRA: Kalondai hívek 51.40, özv. L. I.-né, Hont 10.—, K. E. Nagy-dorog 5.—, Szt. Ferenc Harmadik Rendje, Gyöngyöspata 20.—, Murányiné, Mezőkövesd 10.—, N. I., Szeged 3.—, N. N. Bp. hálából 10.—, B. R. gyűjtése Bp. 53.44, F. H. Hatvan 5.—, Rostel hívek 60.—, Varsányi hívek 16.50, Szt. Ferenc Harmadik Rendje, Apc 15.—, Szt. Ferenc Harmadik Rendje, Ipolytarnóc 10.—, Egy katona hálából 5.—, Galántai hívek 100.40, özv. M. J.-né, Bp. 2.—, Szabadkai hívek 163.—, Mélykúti hívek 90.—, Sisa Janika gyűjtése, Nógrádmarcal 16.20, Markazi hívek 15.36, Szent Ferenc Harmadik Rendje, Jászárokszállás 40.—, Szent Ferenc Harmadik Rendje, Sátoraljaújhely 40.10, Szent Ferenc Harmadik Rendje, Ludány 18.30, özv. D. G.-né, Bp. 120, U. I. Orombgyes 10.—, P. A.-né, Székesfehérvár 6.— P. A gyöngyösi Fajdalmas Szűzanya tartalmazza meg mindazokat, akik újjáépítő szentélyét és új kegyoltárát építeni segítik.

Irógép!

Számológép!

Szorzó és

összeadógép!

Kölcsönzés, vétel, csere, eladás.

Nagy raktár új és ujjáépített gépekből

Vajda Zoltán József

cégnél.

Kispest, Klapka-u. 3/a.

Telefon: 142—103.

†
HALOTTAINK:

Özv. Gróf Vay Gáborné, Mohora.
Ft. Bándy Tibor, Cserhátszentiván.
Soós András, Gyömrő.
Dr. Pfannenwald Mátyásné, Bgyarmat.
Soós Irma, Pécs.
Pozsárkó Istvánné, Pécs.
Szabó Ferencné, Vörs.
Nyugodjanak békében!

Aszeikert az elhunyt előfizetőinkért, akiknek elköltéséről értesülünk, egy-egy szentmisét mondatunk. Ezenkívül minden hónapban egy szentmisét mondatunk összes elhunyt előfizetőinkért és előfizetőink elhunyt hozzátartozóiért!

LELKI SZÖVETSÉGET

kötünk kedves előfizetőtestvéreinkkel. Imádkozni akarunk értük, hogy tanításunk fogjon a lelkünkön. Imádkozni akarunk lelki és testi javukért. Testvériségbe akarjuk fogni olvasótáborunkat: egymásért imádkozó és áldozó lelki közösségbe! Ennek a testvériségnek elmélyítése céljából minden hónapban egy szentmisét mondatunk előfizetőinkért és hozzátartozóiért. Az Úr Jézus áldozatának a végtelen kegyelméből egyformán részesedünk mindannyian. Hisszük, hogy ez a lelki szövetség szorosabbra fűzi kapcsolatunkat s mérhetően vizsgálatásban részesít édes mindannyiunkat!